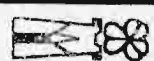

'Απὸ Ὀλα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

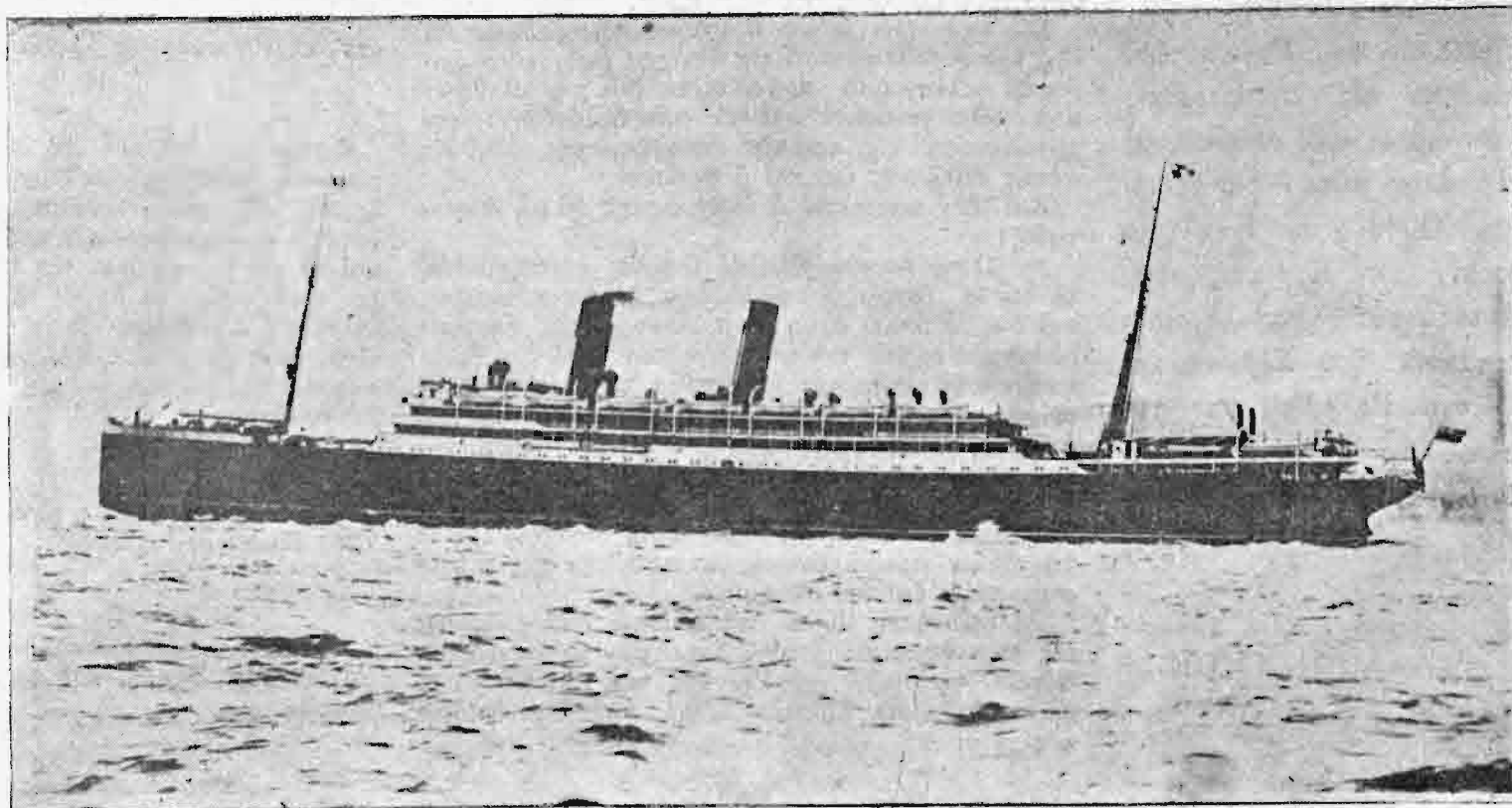

ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ

Εἶναι γνωσταὶ αἱ τραγικαὶ λεπτομέρειαί τῆς συγκρούσεως τοῦ μεγάλου ὑπερωκεανείου τῆς Καναδικῆς ἀτμοπλοίας « *Ἀυτοκράτειρα τῆς Ἰρλανδίας* » πρὸς τὸ ἀνθρακοφόρον « *Στόρσταδ* » εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Ἁγιος Λαυρέντιος.

Ἡ σύγκρουσις ἐγένετο συνεπείᾳ πυκνῆς ὁμίχλης, ἡ δὲ « *Ἀυτοκράτειρα τῆς Ἰρλανδίας* » ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἐβυθίσθη. Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπέβαινον 1387 πρόσωπα, ἐπιβάται καὶ πλήρωμα· ἐξ αὐτῶν περὶ τὰ 400 μόνον ἐσώθησαν, τῶν λοιπῶν πνιγέντων ἢ φονευθέντων ἐκ τῆς ἐκρήξεως.

Τὸ ναυάγιον τοῦτο μὲ τὸ μέγεθος τῶν ἀπωλειῶν του ἐνθυμίζει εἰς ὅλους τὴν τραγωδίαν τοῦ « *Τιτανικοῦ* ». Αἱ παρατιθέμεναι φωτογραφίαι εἰκονίζουσι τὴν « *Ἀυτοκράτειραν τῆς Ἰρλανδίας* » καὶ τὸν πλοίαρχον αὐτῆς Κένδαλ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Τὴν μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς Κυριακὴν ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὤρισεν ὅπως τελῆται ἡ μνήμη τῶν ἀπ' αἰώνων ἁγίων, τῶν διὰ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν εὐαρεστησάντων τῷ Ὑψίστῳ.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος λατρεία ἔχει ἀφιερῶσει καὶ ἰδιαιτέρας ἡμέρας εἰς ἑορτασμόν τῶν διαφόρων ἁγίων καὶ ὁσίων, ἐν τούτοις μία τοιαύτη παρομοία μνήμη συλλήβδην ἐπεβάλλετο τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν, οἵτινες, ἀφανεῖς μὲν αὐτοί, ἀλλὰ μεγάλοι εἰς ὑπομονήν, εἰς ἐγκαρτέρησιν, εἰς εὐστάθειαν, εἰς ἀφοσίωσιν, εἰς πίστιν, διετράνωσαν τὰς ἀρετὰς αὐτῶν, τὸν πλησίον μὲν πάντοτε εὐεργετοῦντες καὶ τὰ θέσμια τῆς ἱεραῆς ἡμῶν πίστεως ἀτρόμως προασπίζοντες.

Καὶ οἱ τοιοῦτοι ἅγιοι ἄνδρες εἶναι τόσον πολλοί!

Ἄφ' ἧς ἡμέρας συνεπάγη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εὗρεν εἰς τὸν δρόμον αὐτῆς καὶ ἐν τῇ ἀναπτύξει τῆς τόσους ἐχθρούς, ὑπέστη διωγμοὺς ἀμετρήτους, ἐκλονίσθη, ἐσαλεύθη πολλάκις ἐκ θεμελίων, εἴτε ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀναφυσισῶν αἰρέσεων, εἴτε ἐξ αἰτίας τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιβολῶν. Ἀλλὰ τόσον εἰς τὰς μὲν, ὅσον καὶ εἰς τὰς δέ, πληθὺς βλητῶν ἀνδρῶν, πλήρων πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως, ἀντέταξε τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ χαρακτῆρος, οἵτινες καὶ εἰς οὐδὲν λογισάμενοι τὰς κακώσεις καὶ τὰς σωματικὰς βασάνους, ἠψήφησαν τὰ πάντα χάριν τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν θεσμίων τῆς. Αἱ δέλοι εἶναι πλήρεις τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἐκτός δὲ τῶν γνωστῶν εἰς τὴν ἱστορίαν, ὑπάρχουσι καὶ οἱ ἄγνωστοι, οἱ ἀφανεῖς, αἱ μονάδες. Καὶ ὑπὲρ ὧν αὐτῶν τῶν χιλιάδων καὶ μυριάδων ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καθώρισε τὴν αὖριον, τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων. Μεταξὺ αὐτῶν καταλέγονται αἱ μυριάδες τῶν θμμάτων τοῦ Νέρονος καὶ τοῦ Διοκλητιανοῦ, τοῦ Γαλερίου καὶ τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ μετ' αὐτῶν ὅλοι οἱ προσεγγεγόντες τὸ τίμιον αἱμά των ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μνήμη των δι' ὅλους ἡμᾶς ἔστω ἱερά.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὁ Marcel Prevost μ' ἐν νέον ἔργον του θίγει τὸ προσφιλές εἰς αὐτὸν ζήτημα: τὴν γυναῖκα. Εἶναι ἀληθές, ὅτι περὶ τὴν ὑπαρξίν ταύτην, περὶ τὸ ὄν αὐτό, ἔχουν συγκεντρωθῆ αἱ παραδοξότεραι καὶ αἱ ἀντιφατικώτεραι τῶν κρίσεων καὶ τῶν γνωμῶν, ὅλαι μὲ τὴν ἀξίωσιν ἴσην ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ ἐπὶ τοῦ πραγματικῷ. Καὶ παρ' ὅλην τὴν συγκέντρωσιν αὐτὴν, παρ' ὅλον τὸν παρατηρούμενον φόρον, τὸ ζήτημα αὐτό, ἢ ἔρευνα ἐπὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος τοῦ ἀνδρός, δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ σταματήσῃ. Ἡ γυνὴ ἐξελισσεται καὶ μετ' αὐτῆς τὸ πνεῦμά της, ἢ ψυχὴ της, ὁ χαρακτήρ της διὰ πᾶν λοιπὸν ἐξελισσόμενον ὃν δικαιολογεῖται καὶ μία ἐξελισσόμενη καὶ αἰωνίως ἀνανουμένη μελέτη. Ἐκτὸς ὁμως τούτου καὶ ἐν ἄλλο στίτιολογεῖ τὴν εἰς τὸ θέμα αὐτὸ ἰδιάζουσαν τῶν ἀνδρῶν προτίμησιν.

Ἡ γυνὴ, λέγει ὁ Δουμάς, ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτεραν τερψιν τοῦ ἀνδρός. Κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἡ περὶ αὐτῆς ἐνασχόλησις δὲν παύει νὰ εἶναι ὀλιγώτερον διασκεδαστικὴ καὶ εὐχάριστος.

Ὁ Marcel Prevost τὸ ἀντελήφθη καλῶς, καὶ ἀσχολούμενος μὲ τὰς γυναῖκας, κατακτῶν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀνδρῶν. Αὐτὸ εἶναι μέσον, εἰς τὸ ὅποιον τὸ βαλάντιον καὶ ἡ δόξα τοῦ Prevost πολλὰ ὀφείλουσιν.

Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς αὐτός, ἀφοῦ μᾶς ἐδίδαξε μὲ τὰς Lettres à Françoise jeune fille, mariée, maman, ἀφοῦ μᾶς περιέφερον ἀνά τοὺς γυναικείους κόσμους μὲ τὰς Lettres de femmes καὶ μᾶς ἀνέσυρεν ἐπαρκῶς τὸν πέπλον ποῦ καλύπτει τὴν σηπεδόνα διὰ τῶν Demie-Vierges, σήμερον ἐρχεται μὲ τὸ τελευταῖον ἔργον του: Nouvelles féminités, νὰ μᾶς εἰσάγῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῶν γυναικείων προτιμήσεων. Δὲν γνωρίζω ἂν ὁ γυναικείος κόσμος ἀγαπᾷ τὸν συγγραφέα αὐτόν, εἰς τὸν ὅποιον ἰδῶσε τὴν ἐμπνευσιν καὶ τὸ θέμα, ἀλλ' οὐδεὶς διστάζει νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ὁ Prevost εἶναι μισογύνης, μισογύνης ὄχι βεβαίως ὅπως οἱ μεγάλοι μισογύναι τῶν αἰώνων, ἀπότομος καὶ ὀρμητικὸς, χωρὶς μὲ τούτο νὰ εἶναι ὀλιγώτερον δητικὸς καὶ πικρὸς.

Ἐν παραδείγματι ἐκ τοῦ τελευταίου ἔργου του μᾶς εἶναι πολὺ πρόχειρον:

«Πᾶν ὅ,τι θεωρεῖται, λέγει, ὡς ἄξιον νὰ προτιμηθῆ, κατεκτήθη παρ' ἡμῶν δι' ἄλλων δώρων, τὰ ὅποια δὲν εἶναι δῶρα τῆς φύσεως καὶ τὰ ὅποια δύναται τις νὰ τὰ ἀποκτήσῃ. Διὰ τὰς γυναῖκας: ἢ χάρις καὶ ἢ τουαλέττα, καὶ διὰ τοὺς ἀνδρας ἢ ἀθλητικὴ ἱκανότης καὶ τὸ χρέμα».

Εἰς τὴν κρίσιν αὐτὴν ὁ ἀναγνώστης βεβαίως θὰ ἴδῃ ἕνα λιβελλὸν κατὰ τῆς ἐποχῆς μας, μίαν φοβερὰν κατηγορίαν πρὸ πάντων διὰ τὴν αἰσθητικὴν τῶν γυναικῶν καὶ τὸ σπορδαίστερον: τὴν χρεωκοπίαν τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς, τῆς ἀληθοῦς αὐτῆς καλλονῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ δὲν κρατεῖται ὁ ἀναγνώστης νὰ μὴ διερωτηθῆ:

— Ὡστε λοιπόν, ὅλα τὰ ὄρατα προτερήματα, τὰ ὅποια ἐστόλιζον τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ διὰ τὰ ὅποια ὄχι ὀλίγον ἐκαυχώμεθα, ἐπαυσαν πλέον νὰ ἔχωσι τὴν ἐπιβολὴν των καὶ δὲν ἐφελκύουν τὴν ἐκτίμησιν; ἢ ἡ γυναῖκα κατῆλθεν εἰς τὴν σειρὰν τῶν πλαγγόνων καὶ ὁ ἀνδρας θεωρεῖται ἄπλοῦς χρωσωρῦχος, πηγὴ τοῦ μόνου μέσου τῆς ἐπικρατήσεως καὶ τῆς εὐτυχίας; Τὰ προτερήματα λοιπὸν τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος κατέστησαν ἀντικείμενα εὐτελεῖ καὶ ἐπουσιώδη, τὰ ὅποια ἔχουσι τὴν θέσιν των μᾶλλον εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, παρὰ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ;

Αἱ ἐρωτήσεις αὗται ἀναπηδῶσιν εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου τῶν μελαγχολικῶν αὐτῶν γραμμῶν τοῦ Prevost καὶ ἀξιοῦσι νὰ τὸ ἐπασχολήσωσιν ἀρκετὸν λόγῳ τῆς σπουδαιότητος των.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι διερχόμεθα αἰῶνα ὕλης πρὸ παντός, αἰῶνα, καθ' ὃν τὸ ἀτομικὸν συμφέρον διέπει τὰ πάντα. Ὁ δὲ νόμος αὐτὸς ἐξῆλθε τοῦ κύκλου τῶν βιωτικῶν μας φροντίδων καὶ τείνει νὰ καταλάβῃ τὰς σκέψεις καὶ αὐτῆς τῆς ἰδιαιτέρας, τῆς ἀτομικῆς μας, τῆς οἰκογενειακῆς καὶ αἰσθητικῆς ζωῆς. Ὅλοι ὁμολογοῦμεν, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τοὺς ἀντίπδας τῆς ἀληθινοῦ ὑπερωμαντικῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν τὰ πάντα διηύθυνεν ἡ ἀπατηλὴ φαντασία καὶ παρέσυρε τὸ αἶσθημα. Ἄλλ' ὅπως κατὰ τοῦ τρόπου ἐκείνου τῆς ἀντιλήψεως εὐρέθησαν οἱ ἐπαναστάται, τοιοῦτοτρόπως εἶναι καιρὸς νὰ ἀνυπαίσιθῃ καὶ ἡ παρατηρούμενη τάσις, ῥοπή καὶ προτίμησις: θέλοντες νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὴν θλιπτικὴν λατρείαν εἰδώλων, περιεπέσαμεν εἰς ἐν θλιπτικώτερον.

Καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἡ μέση εἶναι ἡ βασιλικὴ ὁδός, ἡ ὁδὸς ἐκείνη, ἢ ὅποιον παρέχει εἰς ἕκαστον προτέρημα ἠθικὸν καὶ ἐπικτήτων τὸν συντελεστὴν του καὶ τὸ ὑψώνει ἀναλόγως τῆς συμβολῆς αὐτοῦ εἰς τὴν εὐμερίαν τοῦ ἀτόμου.

Ἀλλὰ ἵνα γίνῃ αὐτό, πρέπει νὰ προηγηθῆ ἡ διάπλασις τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ἐκάστου. Πρέπει ὁ μὲν ἄνηρ νὰ μὴ βλέπῃ εἰς τὴν γυναῖκα μόνον τὸν καλλωπισμὸν, τὴν κοκετερί, τὴν πλαγγόνα, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, καθὼς καὶ ἡ γυνὴ νὰ μὴ ἀποβλέπῃ εἰς τὸν ἄνδρα ὡς μόνον χρωσωρῦχον, θῦμα ἐνός εἰδώλου, τοῦ ὁποίου ἢ στυλβηδὼν ὀφείλεται εἰς τὸν ἰδρωτὰ, εἰς τὸ αἱμά του. Ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς δὲν θ' ἀνεχθῶσιν ἐπὶ πολὺ τὴν προσβολήν, ἧτις ἐπιρρίπτεται ἀμοιβαδὸν κατ' ἀλλήλων. Ἀλλὰ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Marcel Prevost θὰ ἔχη δίκαιον.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

Πάντοτε σχεδὸν εἶδον τὸ ἀδύνατον ἐπιτυχανόμενον.

Cardinal de Retz.

Ὁ ἀσθενεὺς χαρακτήρ ἀνθρώπος εἶναι δούλος τῶν ἐλαττωμάτων του καὶ θῦμα τῶν ἀρετῶν του.

Petit-Senn.

Δύο τινὰ θεωρῶ ὡς τὰ ἐναντιώτατα εἰς τὴν εὐβουλίαν, τὸ τάχος καὶ τὴν ὀργήν, τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἀγαπᾷ νὰ γίνῃται μετὰ ἀνοίας, τὸ δὲ μετ' ἀπαιδευσίας καὶ βραχύτητος κρίσεως.

Θουκυδίδου.

Φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ δυνάμεθα πλέον νὰ ζήσωμεν ἢ δαπάναις τῶν ζῶων. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὀφείλομεν εἰς αὐτὰ τσαυτὰ, χρεωστοῦμεν νὰ μὴ ὑποβάλλωμεν αὐτὰ εἰς τόσας ἀνοφελεῖς βασάνους καὶ νὰ μὴ βυπτίζωμεν τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν ἐπαρσιν ἡμῶν εἰς τὸ ἄλγος καὶ τοῦ μᾶλλον εὐτυχούς ἐμψύχου πλάσματος: διότι ὅταν ἡ καρδία σου εἶναι καθαρὰ, πᾶν πλάσμα ἔσται σοι ὡς κάτοπτρον τῆς ζωῆς καὶ ὡς βιβλίον πλήρες ἱερῶν διδαγμάτων.

Τζὼν Λούμπωκ.

Ὅταν φίλος σου τις εἶναι μεγάλθυμος, πιθανώτατα εἶναι καὶ ἰσχυρός.

Βολταίρου.

Οὐδὲν ὀφελουσι τὸν Χριστιανὸν τὰ ὀρθὰ δόγματα, ἐὰν ἀμελῆ τῆς κατὰ τὸν βίον διαγωγῆς αὐτοῦ.

Βασιλείου.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΛΑΧΤΑΡΑ

Φορτωμένη στην κοκκετιὰ και την χάριν, ἐκάθην εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ τραπεζάκια τοῦ ἀριστοκρατικοῦ Μπάρ τοῦ Ἀημαρχιακοῦ Κήπου τοῦ Ταξείμ.

Ἡ ἐμφάνισίς της εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔκαμν ἀμέσως ἐντύπωσιν, και πολλά, πλεῖστα βλέμματα, συγκεντρωθέντα ἐπάνω της, ἐγέννησαν ἀμέσως δλόκληρον κόσμον ποικίλων σχολίων.

Ἐκείνη, ἀμέριμος δι' ὅλα τὰ περὶ αὐτὴν, ἐρροφοῦσε μὲ τὸ καλαμάκι τὴν λεμονάδα της και ἐσταματοῦσε πότε-πότε εἰς κανένα πολὺ ἐντεχνον ἢ περιπαθῆ βαλισμοδὸν βιεννέζικου βάλς, τὸ ὁποῖον ἀνέκρουεν ὁ ὀρθιος μαέστρος τῆς ὀρχήστρας τῶν Τσιγγάνων.

Δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ τὰ περὶ αὐτὴν.

Βασίλισσα εὐμορφιάς και χάριτος, ἔχει ὑποδουλώσει ἕως τώρα καρδίας, βαλάντια και προσωπικότηας παντοίας και ποικίλας.

Τίποτε πλέον δὲν τὴν συγκινεῖ, δὲν τὴν κάμνει ἐντύπωσιν. Τὰ ἔχει δοκιμάσει ὅλα μέχρις ἀηδίας.

Και ἐν τούτοις εἶναι ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς της.

Ἀλλά, τί τάχα σημαίνει τοῦτο ;

Πρόωρα, πολὺ πρόωρα ἐζήλευσε τὴν ζωὴν τῆς Κλεοπάτρας. Ἡ ἐξαιρετικὴ εὐμορφιά της τὴν προσέφερε πολλοὺς Ἀντωνίους και ἄλλους τόσοις θαυμαστάς και, σήμερον, ἐνῶ μόλις εὐρίσκειται εἰς τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀρχίζουσι τὰ ἰδεώδη και τὰ ἰδανικά κάθε ὠραίας κόρης ἢ γυναικός, αὐτὴ ἔχει γνωρίσει ἤδη ὅλα αὐτά, τὰ ἀπήλαυσε μέχρις ἀνίας, μέχρις κορεσμοῦ.

*

Ὁ κόσμος ὁμοιῶς τῶν θαυμαστῶν της δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Τὴν πλησιάζουσι γνωστοὶ τύποι γλεντζέδων ἢ λεοντιδέων τοῦ Πέραν, τῆς προτείνουσι τὸ γεῦμα, τὸ θέατρον, μίαν ὠραίαν ἐκδρομὴν μὲ αὐτοκίνητον, ὑπὸ τὸ μαγευτικὸν σεληνόφωσ τῆς νυκτός, ὅ,τι τέλος ἐπιθυμεῖ και διατακτικῶς ἐπιβάλλει.

Ἀλλά, καμμίαν δὲν δίδει προσοχὴν.

Μήπως τάχα τῆς ἐπρότειναν κατὶ νέον και ἄγνωστον ἀπὸ τὴν πολυτάραχον ζωὴν της ;

Μήπως, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν δὲν διεσκέδασε μόνη εἰς κύματα σαμπάνιας μὲ ὀμιλον γλεντζέδων, ἐτοίμων, μαζῆ μὲ τὰ βαρύτατα βαλάντια των, νὰ τὴν προσφέρουσι ὅ,τι ἀπῆται και διέτασε ;

Χαμογελῶσα πρὸς τὸν μὲν, ἐκλινεν ἐπιχαρίτως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν δέ, ἀφινε νὰ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι ἄλλος και δὲν ἤρνετο νὰ δεχθῆ ἀπὸ τρίτον τὰ προσφερόμενα ὠραία και ἀκριβὰ ἄνθη.

Ἀλλ' εἰς κανένα δὲν ἐδίδεν ἐλπίδα ἀποδοχῆς τῆς προσκλήσεώς των.

Ἐστέκοντο ὅλοι τριγύρω της, ὡσάν περίξ Πυθίας, ἀπὸ τὸν χρησμὸν τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ κανονίσουσι τὴν τύχην τῶν προτάσεών των.

Ἐκείνη ὁμοιῶς ἐνδομύχως ἐπληττεῖ θαρρεῖς και εἶχε τὰ νεῦρά της.

Ὅλοι ἐννοοῦσαν, ὅτι κατὶ νέον και ἄγνωστον ἐζήτει ἢ ὠραία Κλεοπάτρα των, ἀλλὰ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐμβαθύνουσι εἰς τὸ ἄδυτον τοῦ γούστου και τῶν νέων ὀρέξεών της.

*

Ἐξαφνα, ἕνα παιδάκι, μικρὸ, σωστὸ ἀγγελοῦδι, μόλις ἐξαετές, ἀπὸ τραπεζάκι εἰς τραπεζάκι και μὲ ἕνα μπαλόνι στὸ χέρι, πηδηχτὸ και ζωηρότατον, ἐφθανε μέχρι τῆς νεύρασμένης σουφίδος.

Ἦνοιξεν ἀμέσως και ὅσον ἤμποροῦσε τὰ ἐκφραστικώτατα μάτια της, τὸ παρατήρησε μὲ τρυφερότητα και ἀγάπην, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οὔτε ψιχίον ἐδοκίμασαν οἱ μέχρι τοῦδε τριγύρω της συνηγμένοι λεοντιδεῖς και θαυμασταὶ της.

Θαρρεῖς και ἠῦρε τὸ ἄγνωστον, τὸ ὁποῖον ἐζήτει.

Ἐκράτησε τὸ παιδάκι ἐπὶ τὴν ἀγκαλιὰ της σφιγκτὰ και, χωρὶς τίποτε ἄλλο νὰ σκεφθῆ διὰ τὰ περίξ, τὸ περιέλουσε μὲ θερμὰ φιλιὰ και μὲ δυὸ-τρεις ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας της ἐρχομένους στεναγμούς.

Ἡ γυναῖκα τῶν ὀργίων και τῆς διαρκούς εὐθυμίας και κραιπάλης δὲν ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁποῖα ἦτο πάντοτε. Ἐσταμάτησαν πρὸς στιγμὴν ὅλα τὰ παλῆ της. Τὸ παιδάκι τὴν ἀφώπλισε, τὴν ἔφερεν εἰς τὸν νοδὸν χιλίους συλλογισμοὺς, μέσα ἀπὸ τοὺς ὁποῖους δὲν ἔλειπε και ἡ σκέψις τῆς εὐτυχίας μιᾶς καλῆς και φρονίμου μητρός, μὲ ἕνα παρόμοιο μικρὸ και χαριτωμένο ἀγγελοῦδι.

Ἦτοιμάζετο και πάλιν νὰ τὸ περιλούσῃ μὲ τὰ φιλιὰ της, ἀλλὰ τὸ ἀπέσπασε βιαίως ἀπὸ τὰ χέρια της ἢ μητέρα του, ἢ ὁποῖα, κάθε ἄλλο ἐπεθύμει, παρὰ τὸ παιδάκι της : ἂ μὲν ἦτο ἐπὶ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς πασιγνώστου ἐκείνης σουφίδος.

*

Ἀφῆκε τὸ παιδάκι νὰ φύγῃ, χωρὶς οὔτε καὶ νὰ στρέψῃ νὰ ἴδῃ τὴν μάννα, ἢ ὁποῖα τόσον ἀπότομα και προσδλητικὰ τῆς ἀπέσπασε τὸ λαχταριστὸ ἀγγελοῦδι.

Ἐπνίξε τὸν θυμὸν και τὴν ἀγανάκτησιν της μὲ μίαν ὀλιγόλεπτον σιωπὴν και σκυθρωπότητα τοῦ προσώπου της, και κατόπιν, μὲ ἕνα πολὺ δυνατὸ γέλιο ἐφώναξεν εἰς τοὺς τριγύρω λεοντιδεῖς της :

— Φέρτε σαμπάνιας πολλές, πάρα πολλές, ἀπόψε θὰ χαλάσω τὸν κόσμον . . .

*

Ἡ διαταγὴ της ἐξετελέσθη, και μετ' ὀλίγον οἱ θαυμασταὶ της μὲ αὐτοκίνητον τὴν ὠδήγουσι πρὸς τὸ Σισλῆ, ὅπου ἐξάπαντος μὲ χαλασμὸν κόσμου ἀπὸ πολυθρόνον διασκεδάσιν, θὰ ἐφρόντισε νὰ πνίξῃ τὴν ἀγανάκτησιν της, ἐπὶ τῆ σκέψει, ὅτι δὲν εἶναι ἀξία νὰ λέγεται μητέρα.

Διότι, κατὶ τοιοῦτον ἐσήμαινεν ἢ στάσις και τὸ βλέμμα τῆς μητρός, ὅταν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς σουφίδος ἀπέσπα τὸ ζηλευτὸ παιδάκι της.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Ὁ Ξενοφῶν ἐν τῷ γνωστῷ Οἰκονομικῷ ὀρίζει καθήκοντα τῆς ἀγαθῆς γυναικός τὴν ταμειαν, τὴν θεραπεῖαν και τὴν παιδοτροφίαν, ἢτοι τὴν τήρησιν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ σκευῶν, τῶν ζωοτροφιῶν και τῶν ὑπηρετῶν, τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ἀσθενούντων, ἐλευθέρων τε και δούλων και τὴν φυσικὴν τῶν παίδων ἀνατροφὴν.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1844 ἢ Kerchove-Lippons ἴδρυσεν ἐν Mærbeke τοῦ Βελγίου σχολὴν, προωρισμένην εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν και οἰκοκυρικὴν μόρφωσιν τῶν πτωχῶν κορασίων τοῦ χωρίου της, ἂν και προηγουμένως οἱ παιδαγωγικοὶ ἀνωμολόγουσι τὴν χρησιμότητα τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας και τῆς οἰκοκυρικῆς ἐπιδεξιότητος. Ἀλλὰ τῷ 1865 ἐν Gætheborg συνέστη ἡ πρώτη συστηματικὴ οἰκοκυρικὴ σχολὴ ὑπὸ δύο Σουηδῶν Lindshaen και Hedlund. Κατόπιν δὲ και εἰς ἄλλασ χώρας ἰδρύθησαν τοιαῦται σχολαί, ἐν Abildsø τῆς Νορβηγίας (1865), ἐν Breslau τῆς Γερμανίας (1866), ἐν Hainaut τοῦ Βελγίου (1871), ἐν Reims (1873), ἐν Ζυρίχῃ (1880). Σήμερον δὲ πανταχοῦ ἀκμαζοῦσιν εἰδικαὶ οἰκοκυρικαὶ σχολαί και εἰς αὐτὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ἀφθονοὶ παρέχονται αἱ γνώσεις τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας και ἀναγνωρίζεται, ὅτι πλεῖστον και ἀνωτέρα τῆς διακυβερνήσεως βασιλείου εἶναι ἡ ἰκανότης τοῦ νὰ διευθύνῃ τις οἰκίαν και νὰ καθιστᾷ ταύτην εὐημεροῦσαν. Διὰ τοῦτο και ὑπὲρ τὸ δημοτικὸν και ἀστικὸν σχολεῖον συνιστῶνται και διδασκαλεῖα πρὸς προπαρασκευὴν τῶν μελλουσῶν διδασκαλισσῶν τῶν οἰκοκυρικῶν σχολῶν, οἷον ἐν Φριβούργῳ τῆς Ἑλβετίας (1895). Γνωστὸν δ' ὅτι ἐν τῇ οἰκοκυρικῇ σχολῇ τοῦ Βερολίνου ἢ θυγάτηρ τοῦ Kaiser πρώτη ἐμαθῆτευσεν. Κατὰ τὸ πρόγραμμα δὲ τῶν δημοτικῶν και ἀστικῶν σχολῶν τῶν θηλέων τῆς Γαλλίας (τῆ 26 Ἰουλίου 1909), μετὰ τὴν ἐξαετῆ δημοτικὴν, ἢ τριετῆς ἀστικὴ διαιρεῖται μετὰ τὸ α' κοινὸν ἔτος τῆς γενικῆς μορφώσεως εἰς διτάξια τμήματα, ἐμπορικὸν και οἰκοκυρικόν. Εἰς τοῦτο δὲ ὀρίζονται ἐν ἐκάστῳ 6 ὥραι καθ' ἑβδομάδα γλωσσικῆς διδασκαλίας, 4 ἀριθμητικῆς και φυσιογνωσίας, 3 φθικῆς και γυμναστικῆς και 19 εἰδικῶν γνώσεων. Ἐν Ἑλλάδι ἢ Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων ἀπὸ τοῦ 1898 ἴδρυσεν τὴν πρώτην οἰκοκυρικὴν και ἐπαγγελματικὴν σχολὴν. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1908 ἐν Καλλιθέᾳ τῶν Ἀθηνῶν καταρτίζεται ἢ μὴ λειτουργοῦσα ἔτι Χαρακόπειος σχολὴ, διηρημένη εἰς δύο τμήματα, οἰκοκυρικὸν και ἐπαγγελματικόν. Ἀπὸ τριῶν δ' ἔτων ἢ Ἑλλ. Κυβερνήσις ἀποστέλλει ὑποτρόφους πρὸς παρασκευὴν καταλλήλων διδασκαλισσῶν διὰ τὴν οἰκοκυρικὴν διδασκαλίαν. Πρὸς δὲ και εἰς ὅλα τὰ παρθεναγωγεῖα ἐνισχύονται μαθήματα οἰκοκυρικῆς. Καὶ ἐν γένει ἢ ἐπαγγελματικὴ και οἰκοκυρικὴ ἐκπαίδευσις εἶναι σήμερον φροντίς πολλῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων (Μαυρογένειος Σάμου, Μπενάκειος Ἀλεξανδρείας, Βαλλιάνειος Κεφαλληνίας).

Ἡ ἀποστολὴ τῆς γυναικός ὡς μητρός και οἰκοδεσποίνης εἶναι μᾶλλον πρόσφορος τῇ γυναικείᾳ φύσει ἢ πᾶν ἕτερον ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐπάγγελμα. Ἡ δὲ οἰκοκυρικὴ μόρφωσις, εἴτε τῶν ἀπόρων εἴτε τῶν εὐπορούντων νεανίδων, θὰ γίνῃ πολὺτιμος εἰς αὐτὰς προῖξ· και ὁ τίτλος τῆς δεξιᾶς οἰκοδεσποίνης ὁ τιμητικώτατος παντὸς ἄλλου ἐπιζήλου τίτλου.

ΧΡ. ΠΑΝΤΑΖΙΑΝΣ, καθηγητής.

ΕΙΣ ΕΥΛΑΒΗΣ
ΣΤΗΝ ΜΥΡΟΒΟΛΟΝ ΧΑΛΚΗΝ
ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Ἐξύπνησα σήμεραν πρωί, πολὺ πρωί. Ἐδῶ στὴν Χάλκην κοιμᾶται ὁ ἄνθρωπος τόσον ἐλαφρὰ τὸ καλρκαῖοι, τόσον ἤσυχα καὶ τόσον ἀναπαντικά, ὥστε ἡ πρωτὴ τὸν ζωογονεῖ μὲ δυνάμεις νέας ζωῆς.

Ἐγλυκοχάραζεν ὅταν ἐκίθησα στὸ παράθυρόν μου· ἡ θαλασσινὴ αἴρα ἔπνεε ὄλο δροσιὰ καὶ ἓνα γλυκὺ ἄρωμα τοῦ πεύκου καὶ τῆς ἀμμουδιάς ἐμέθυε τὰς αἰσθήσεις μου. Τὸ κῦμα ἐπάφλαζεν ὡσάν νὰ μὲ νανούριζε καὶ ὁ ψίθυρος τοῦ βουνοῦ ἐτρεμουλίαζε ἡδονικὰ τὴν ψυχὴν μου. Καὶ τότε ἤσθάνθη βαιθειά, πολὺ βαιθειά, τὴν ἀνάγκην νὰ προσευχηθῶ. Καὶ ἡ ψυχὴ μου παρεδόθη εἰς πέλαγος Εἰρήνης. Πόσον καλὸς εἶσαι, Θεέ μου!

— Τί κάμνεις, ἄγιε Μέγα, προσεύχεσαι;

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ φίλου μου Χ. Ἀπὸ τῆς προηγούμενης ἡμέρας τὸν ἐφιλοξέουν· εἶχε κουρασθῆ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπον πνευματικὴν ἐργασίαν καὶ ἤλθε δι' ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἡσυχάσῃ μαζὶ μου, ἐδῶ εἰς τὸ εὐμορφο καὶ γραφικὸ σπητάκι μου.

— Ναί, φίλε μου, μὲ ὄλην τὴν καρδιά μου προσεύχομαι, διότι αὐτὸ μὲ ἐνέπνευσεν ἡ ἡρεμὴ καὶ ὠραία ἔαρινὴ πρωτὰ.

— Τότε σὲ ἀπέσπασα ἀπὸ κατὶ σοβαρόν.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Ἄλλ' ὁ ρεμβασμός μου ἦτο τόσον ἰδανικός καὶ τόσον ἐκτεταμένος, ὥστε ἴσως μ' εὐηργέτησεν ἡ διακοπὴ σου· ξεύρεις τί παρακαλοῦσα;

— Ὁχι.

— Παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν νὰ χαρίσῃ εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον.

— Αὐτό, μάλιστα. Εἶθε!

— Ὅταν τὰ ἔθνη συναντήσωσι μεγάλους σκοπέλους καὶ τρικυμίας ζωῆς, τότε μόνον ἡ πίστις εἰς τὸν Θεὸν τὰ σώζει.

— Ἀλλὰ διατί τόσον συχνὰ στρέφεις τὸ βλέμμα καὶ εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ';

— Διότι οἱ παλαιοί, νομίζω, ὅτι εἶναι ὁδηγοὶ τοῦ μέλλοντος. Σκέπτομαι δὲ πόσα κενὰ ἀφήκαν μερικαὶ ἐξέχουσαι φυσιογνωμίαι. Μὲ ἐρωτᾷς διατί στρέφω τὸ βλέμμα πρὸς τὴν εἰκόνα Ἰωακείμ τοῦ Γ'; Διότι ζητῶ θάρρος εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

— Τὸν θεωρεῖς ὡς ἐξέχουσαν φυσιογνωμίαν τῶν χρόνων μας;

— Ἄ, βέβαια, ὡς τὴν μεγαλειτέραν. Νὰ σοῦ δώσω νὰ διαβάσῃς τὸν Gaston Deschamps καὶ θὰ ἴδῃς μὲ πόσον θαυμασμὸν ὁμιλεῖ δι' αὐτὸν ὁ σοφὸς αὐτὸς Γαλάτης. Καὶ ἐκτὸς τούτου, ἀξέχαστοι θὰ μείνουν ἀπὸ τὸν νοῦν μου οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους μᾶς εἶπε τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του. Ἐμπρὸς λοιπὸν τώρα εἰς τὸν περίπατον, τὸν ὁποῖον σοῦ ὑπεσχέθηκα. Θὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰ Μοναστήρια τοῦ νησιοῦ μας καὶ πρῶτα τὸ ἰδικόν μας, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κορηνοῦ. Ἐλα νὰ θαυμάσῃς τὴν ἔξοχον τοποθεσίαν του· δὲν ξεύρω ἴσως διότι ἤλθον ἐδῶ νὰ εὗρω τὴν θεραπείαν τῆς ψυχικῆς μου ὀδύνης, ὅπως ἄλλοτε ἐθεράπευσα τοὺς σωματικούς μου πόνους, δι' αὐτὸ τὸ ἀγαπῶ καὶ τὸ προτιμῶ μου φαίνεται, ὅτι μετὰ τὴν τοποθεσίαν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἡ ὠραιότερα καὶ ποιητικότερα εἶναι αὐτὴ ἐδῶ ἢ ἰδική μας. Βλέπεις πόσον εὐμορφή καὶ πεταχτὴ φαίνεται ἀπ' ἐδῶ ἡ Πρίγκηπος μὲ τὰς ὠραίας ἐπαύσεις τῆς καὶ τὰς ἀποκρήμινους ἀκρογιαλιές τῆς! Βλέπεις πόσον ἀπέναντί μας μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπιβλητικῶς ὑψώνεται τὸ μέγαρον τῶν ὄρφανῶν μας! Βλέπεις ἐκεῖ ἐπάνω στὸ τελευταῖον βουνόν τῆς πῶς προβάλλει ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα τὸ μοναστήρι τοῦ αἱ Γιώργη τοῦ Κουδονᾶ! Βλέπεις πῶς ἀπαλά-ἀπαλά τὸ κῦμα ξεσπᾶνει ἐπάνω στὸν βράχον τοῦ μοναστηριοῦ μας! Δὲν ἀκούεις τὸν ρυθμικὸν φλοῖσβον τῶν κυμάτων καὶ τὸν ἐλαφρὸν ψίθυρον τῶν μυροβόλων πεύκων του!

— Ἀλήθεια, πολὺ εὐμορφή καὶ ρομαντικὴ τοποθεσία, καὶ εἰς ἐμὲ ἀρέσει· εἶμαι καταμαγευμένος, ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγετε, Γέροντα (ὁ καλὸς μου φίλος ἔτσι συνειθίζει νὰ μὲ προσφωνῇ) ἀπέκτησε τὴν συνήθειαν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον, ὅπου ὄλοι οἱ κληρικοί, ἀπὸ τὸν μεγαλιτέρον ἕως τὸν μικρότερον διάκονον, καλοῦνται κολακευτικὰ Γέροντες; διατί τὸ μοναστήρι λέγεται τοῦ Κορηνοῦ;

— Διότι εἶναι κτισμένο, καθὼς βλέπεις, ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν ἀπόκρημνον βράχον· ἤθελα νὰ εὐρεθῆς ἐδῶ, ὅταν φουσᾷ ἄγρια ἡ τρελλὴ νοτιά, νὰ ἴδῃς πῶς ἡ θάλασσα μὲ τὰ ἐξηγηριωμένα κύματά τῆς ξεσπᾷ ἀκράτητος καὶ ὀρμᾷ ἀκατάσχετος νὰ τὸν κατακρημνίσῃ! καὶ ἐπὶ τέλους θὰ τὸ κατώρθωνεν ἴσως ἂν προνοητικὸς ἠγούμενος τὸ 1822 δὲν ἐκτίζεν αὐτὴν τὴν μεγάλην καὶ στερεὰν κρηπίδα, τὴν ὁποῖαν τώρα βλέπεις ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν αἰγιαλόν.

— Καὶ τίνος πατριαρχεῖου κτῆμα εἶναι τὸ μοναστήρι αὐτό;

— Ἄλλοτε ἦτο Σταυροπηγιακὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας· ἔπειτα ὅμως τὸ ὠκειοποιήθη ὁ μητροπολίτης Χαλκηδόνης Ἰωαννίκιος, ὁ ἀπὸ τὴν ἡγεμονικὴν οἰκογένειαν τῶν Καρατζάδων, ὅστις καὶ τὸ ἐπεσκεύασε καὶ τὸ ἐκαλλώπισεν· ὅτε δὲ ἀργότερα ἔγινε Πατριάρχης Οἰκουμενικός, καὶ πάλιν τὸ ἐκρίτησεν, ὁπότε τὸ 1761 ἔκτισεν ἐκ θεμελίων καὶ αὐτὸν τὸν ὠραῖον ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Αὐτὸς ἐφύτευσε καὶ τὰς δύο δειροστοιχίας τῶν κυπαρίσσω, τῶν ὁποῖων ἡ μία ἔφερεν εἰς τὸ χωρίον καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν του, ἐκεῖ ὅπου τώρα ἀκριβῶς εἶναι κτισμένο τὸ Τζαμί τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς. Ἐδῶ δὲ ἔπειτα, μετὰ τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τοῦ Θρόνου καὶ τὴν ἔξορίαν του εἰς τὸν Ἄθωνα, ἤλθε πάλιν τὸ 1766 καὶ ἐδῶ ἀπέθανε τὸ 1793, ὁπότε καὶ τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ σήμερον ἀνήκει.

— Ἡ σημερινὴ ἐκκλησία εἶναι ποῦ ἐκτίσεν ὁ Πατριάρχης Ἰωαννίκιος;

— Ὁχι, δυστυχῶς. Ἐκεῖνη ἐκτίθη τῷ 1881, τὸ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα· ἡ σημερινὴ ἐκτίθη ἐπὶ τῆς ἡγουμενίας τοῦ Ματθαίου μὲ ἔξοδα τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τὴν ἀδραν συνδρομὴν τοῦ Σ. Ζαννῆ Στεφάνοβικ.

Τὸ Μοναστήρι αὐτὸ τὸ βλέπεις, φίλε μου; σήμερον εἶναι ὄρφανὸ κ' ἔρημο, ἀλλ' εἶδε καὶ αὐτὸ καλὰς ἡμέρας. Ἐδῶ ἦτο τὸ προσφιλὲς θερινὸν ἐνδιαίτημα τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ φιλομούσου ἐκείνου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Κυρίλλου τοῦ Β'. Ἐδῶ ἐπὶ σειρὰν ὄλην ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1890, ἀφότου κατώκησεν ὁ πρῶτος Ἱεροσολύμων Νικόδημος καὶ ὁ διαπρεπὴς Ἀγιοταφίτης, ὁ Νεαπόλεως Ἀρσένιος, ἦτο τὸ κέντρον τῆς ἀριστοκρατίας, τοῦ πλοῦτου καὶ τοῦ πνεύματος. Ἐδῶ ὁ ἀλησμόνητος φίλος μας Λιμαράκης ἀφήκεν ἐποχὴν μὲ τὴν ἀκράτητον εὐγλωττίαν του καὶ τὸ σπινθηροβόλον καὶ φιλοσοφικὸν πνεῦμά του. Ἀλλὰ... περῶν ἡ δόξα τοῦ κόσμου!

Φοβοῦμαι ὅμως, ἀγαπητέ, μὴ σὲ παραζάλισα μὲ τὴν ἱστορίαν τῶν μοναστηρίων μου. Ἄς ἐξέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὸν περίπατον· μόνον ἔλα νὰ προσκυνήσωμεν τὸν ἅγιον καὶ νὰ ἴδῃς τὰς ὠραίας τοιχογραφίας, τὰς ὁποίας τώρα τελευταῖα μὲ ἔξοδά του ὁ φιλόκαλος ἠγούμενος ἀρχιμανδριτῆς Γερμανὸς ἐζωγράφισε.

Χάλκη.

† Ὁ π. Μ. Πρωτοσύγκελλος ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΣΥΝΙΣΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΠΡΟΪΟΝΤΑ:

ΚΡΕΜΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ἀρ. 35. Ἐξαλείφει τὰς κηλίδας τοῦ προσώπου καὶ τὰς παλαιότερας, λευκαίνει τὸ δέγμα καὶ δίδει θαυμάσια ἀποτελέσματα. Χρησις: θέσατε τὴν Κρέμαν τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τῶν κηλίδων σας ὄλην τὴν νύκτα, τὴν ἐπαύριον πλύνετε τὸ πρόσωπον μὲ χλιαρὸν ὕδωρ καὶ βάλετε ποῦδραν. Ἐχετε τὸ κυτίον πάντοτε κλειστόν.

ΑΝΤΙΡΡΥΤΙΔΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ, ἀρ. 20. Φυσικὴ τροφή τοῦ δέρματος, δίδει ζωηρότητα καὶ ἐλαστικότητα εἰς τοὺς ἰστούς τοῦ προσώπου. Πληροῖ τὰ κενά. Ἀποτελέσματα ὑπέροχα καὶ ταχύτατα. Χρησις: Ἀπλώνετε ἐπὶ ὄλου τοῦ προσώπου ὀλίγην Κρέμαν καὶ κάμπετε ἐλαφρὰ μασάζ. Θέσατε ἐπίσης καὶ διατηρήσατέ τὴν καθ' ὄλην τὴν νύκτα. Τὴν ἐπαύριον σπογγιάσατέ τὴν δι' ἐνὸς tampon βρεγμένου εἰς lotion.

ΒΑΣΣΑΜΟΝ DERMES, ἀρ. 38. Ἐξαλείφει τὰ ἐξανθήματα τῆς κοκκινάδας καὶ κάθε φλόγωσιν τοῦ δέρματος. Χρησις: Ἀπλώσατε τὸ Βάσασμον ἐπὶ τῶν προσβληθέντων μερῶν τῆς ἐπιδερμίδος, ἀφήσατε νὰ ξηρανθῇ ὄλην τὴν νύκτα.

ΚΡΕΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ, ἀρ. 12. Κάμνει τὸ πρόσωπον λευκὸν καὶ δροσερόν, ἐνδυναμόνει τὰ βλέφαρα, καθαρίζει καὶ σφίγγει τοὺς πόρους. Ἀμίμητον διὰ καθημερινὴν χρῆσιν τοῦ προσώπου. Κατάλληλον δι' ὄλους τὰς ἐπιδερμίδας. Χρησις: Βρέξατε δι' αὐτοῦ tampon ἕξ ὕδροφιλου ξαντοῦ. Ἀλείψατε τὸ πρόσωπον καὶ ἀφήσατέ το νὰ ξηρανθῇ χωρὶς νὰ τὸ σπογγιάσατε.

Τὰ ἀνωτέρω εὐρίσκονται εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ἰγυεινῆς τῆς Ὁραιότητος,

Μ. Ὀδὸς Πέραν, ἀριθμ. 77, τηλεφώνου 1143.

— Ο Λιβρώ, ο Μποσιέρ και ο Μαζολίν παραθερίζουν, ο Δαγγλάδ νυμφεύεται, ο Άρθουρος Σίμψον είναι εις έγωιστής νέος και άπότομος υπό μερικώς άπόψεις. Θα έκτεθώ εις άρνησιν.

— Κρίμα! παρετήρησεν ο Μωμπόρν, διότι ο Σίμψον είναι πολυ πλούσιος, το κατάστημά του είναι εκ των πρώτων του Λονδίνου και χαίρει άπεριορίτων πιστώσεων εις τα πιστωτικά καταστήματα των Παρισίων. Έκατό χιλιάδες φράγκα δι’ αυτόν είναι μηδαμινόν ποσόν, σταγών εις τον άκεανόν. Σκεφθήτε και προσπαθήσετε.

— Άνωφελές, ... άλλως τε, ο Άρθουρος...

Ο Όλιβιέ έσταμάτησεν, ώσαν να επνίγετο η φωνή του εις τον λάρυγγα. Θα συνεπλήρωνεν ίσως: «Άλλως τε, ο Άρθουρος Σίμψον δεν είναι εις το Παρίσι, ανεχώρησε προ όκτώ ημερών εις τας Ίνδιαις. Άδύνατον να επικαλεσθώ την γενναιότητά του». Πλην διατι ο Όλιβιέ δεν άπειτελείωσε την φράσιν του; Ποία σκέψις τω επήλθε; και ποία σκέψις, φοβερά μάλιστα, διότι άχρίασε και ο ιδρώς του προσώπου του ηύξησε περισσότερον άκόμη;

Με ήμίκλειστα μάτια ο Μωμπόρν τον παρετήρει. Παρηκολούθησε την παράδοξον αυτήν συγκίνησιν και επιθύρισε:

— Τσιμπά, τσιμπά!

Και έξηκολούθησε δυνατώτερα:

— Θέλετε να ειπήτε, ότι ο κ. Άρθουρος Σίμψον δεν θα έχη μαζί του ποσόν τόσο μεγάλο. Το παραδέχομαι. Δεν είναι λογικόν να περιπατή με έκατό χιλιάδες εις την τσέπην του. Άλλά και ούδεν δι’ αυτόν εύκολώτερον να σας υπογράψη έπιταγάς εις διάφορα πιστωτικά ιδρύματα των Παρισίων δια ποσά, τα όποια εν συνόλω ν’ αντιπροσωπεύουσι τας έκατό χιλιάδες σας. Αί τράπεζαι θα προεξώφλουν άμέσως τα τρίμηνα αυτά γραμμάτια—είναι η συνήθης προθεσμία— Άλλως τε, όλαι γνωρίζουν την υπογραφήν του Σίμψον. Ούδεν τούτου άπλούστερον, ως βλέπετε. Και η συμβουλή μου αυτή είναι τοσούτω μάλλον άφιλοκερδής, όσον ειμφορείτε να μη έλθετε εις έμε να έξοφλήσω τας έπιταγάς. Άν όμως, δια να με πληρώσετε δια την συμβουλήν αυτήν, προσέλθετε έδω δια να σας κάμω έγώ την προεξόφλησιν, έστε βέβαιος, ότι θα μ’ εύρετε πρόδυμον. Γνωρίζω την υπογραφήν του Σίμψον.

Και ο Μωμπόρν, χωρις να σηκωθῆ, άπέσυρε άπο εν πλησίον έρμάριον κάποιον φάκελλον και έξήγαγεν άπ’ αυτόν μερικά έγγραφα.

— Ίδού, ακριβώς, μερικαι συναλλαγματικαι του Οίκου Σίμψον του Λονδίνου με την υπογραφήν του Άρθούρου Σίμψον. Βλέπετε; Λοιπόν σύμφωνοι;

Ο Όλιβιέ περισκεμμένος και σιωπηλός έμενε, καθηλωμένος εις το κάθισμά του. Δεν ήκουε σχεδόν. Την στιγμην ακριβώς εκείνην έμβήκεν εις το γραφείον ο θαλαμηπόλος του Μωμπόρν, επιθύρισε μερικώς λέξεις εις το ούς του κυρίου και ανεχώρησε. Σχεδόν άμέσως και ο Μωμπόρν έσηκώθη.

— Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε δια πέντε λεπτά, κάποιος φίλος με ζητεί. Ειμφορείτε να μείνετε, θα επιστρέψω δια να συνεννοηθώμεν. Και ο Μωμπόρν άπεσύρθη.

Ο Όλιβιέ τότε έμεινε μόνος. Ύψωσεν όλίγον την κεφαλήν. Άπο ήμισείας ώρας πού ήτο εκεί, ένόμισεν ότι ειχε γηράσει, ότι ειχε άδυνατήσει· τόνον τα χαρακτηριστικά του προσώπου του έφαινοντο κουρασμένα υπό την ήθικην θλίψιν, την όποιαν ήσθάνετο.

— Όχι, όχι, είναι άδύνατον, επιθύρισε. Δεν θα κάμω ποτέ αυτό. Τί φοβερόν σχέδιον!

Έσηκώθη, έπλησίασε το παράθυρον, προσεκόλλησε το μέτωπόν του εις τας ύέλους του δια να δροσισθῆ. Παρετήρησε μηχανικώς και χωρις να βλέπη την πυρετώδη κίνησιν του δρόμου... Άπεσύρθη· δεν ήθελε να βλέπη την κίνησιν αυτήν, και στρεφόμενος έριψε το βλέμμα του εις το γραφείον του Μωμπόρν· επ’ αυτού ήσαν άκόμη άφημένα τα γραμμάτια του Σίμψον, τα όποια ο Μωμπόρν, δια να τον ένθαρρύνη, τα ειχεν εξαγάγει άπο τον φάκελλον των. Και ο

Μωμπόρν, όσαν δια να τον ένθαρρύνη εις το παράτολμον σχέδιόν του, δεν επέστρεφε.

— Και όμως είναι τόνον εύκολον! έσκέφθη ο Όλιβιέ.

Η χειρ του άπλώνεται, έγγίζει τα έγγραφα αυτά, έπειτα διπλοχωρει άποτόμως. Παρατηρεί έντρομος προς την είσοδον. Όλαι αι θύραι ήσαν κλεισταί. Κανεις δεν ειμφορει να τον ίδη.

Ό,τι διανοείται να κάμη, δεν είναι κλοπή. Γνωρίζει, ότι τα γραμμάτια αυτά έχουν έξοφληθῆ. Ήσαν πλέον χαρτιά άνευ αξίας και όμως ειχεν άνάγκην ενός εξ αυτών... Διατι;

Θόρυβος ήκούσθη όπισθεν της θύρας, μία φωνή έλεγε:

— Χαίρε, σε περιμένω άπόψε. Ήτο η φωνή του Μωμπόρν, όστις επέστρεφεν.

Αίφνης η χειρ του Όλιβιέ ήρπασεν εν γραμμάτιον και με την ιδίαν νευρικην κίνησιν το έφερεν εις την τσέπην του. Έπειτα, χωρις δύναμιν, άτονος, κατέπεσεν εις το ίδιο κάθισμα. Ο Μωμπόρν εν τω μεταξύ εισήλθεν, επανεκάθησεν εις το γραφείον του και έριψε δύο λαθραία βλέμματα, εν προς τον καταβεβλημένον Όλιβιέ και έτερον εις την δέσμη των γραμματίων. Ούδεν ίχνος εις τα χαρακτηριστικά του τραπεζίτου επανέρωσεν, ότι άντελήφθη. Και ο Μωμπόρν, συμμαζεύων τα έγγραφα εκείνα, τα απέθεσεν εις τον φάκελλον των. Έπειτα ήναψεν εν σιγάρον και προσέφερεν εις τον Όλιβιέ, τον όποιον ήρώτησεν:

— Έσκέφθητε, κύριε Μπαρζεμόν; Θα κάμετε άπόπειραν εις τον κύριον Σίμψον;

— Η συμβουλή σας είναι καλή, κύριε, θα την ακολουθήσω, απήνησεν ο Όλιβιέ με ήλλοιωμένην φωνήν.

— Τότε είμαι εις την διάθεσίν σας δια την προεξόφλησιν. Ύποθέτω, ότι θα με τιμήσετε δια της προτιμήσεώς σας, αν ο κύριος Σίμψον υπογράψη τας έπιταγάς.

— Σύμφωνοι.

Οι δύο άνδρες έχαιρετήθησαν. Ο Όλιβιέ έξήλθε, προσπαθών να κρατηται επι των ποδών του και να βαδίζη σταθερώς. Ο δε Μωμπόρν, όταν ο δυστυχής νέος άπεμακρύνθη, επιθύρισε μεταξύ των χειλέων του:

— Έ! έ! καλά θα καταλήξουν αυτοι οι Μπαρζεμόν!

Ο Όλιβιέ ήτο τόνον τεταραγμένος, ώστε, όταν ο άμαξηλάτης τον ήρώτησε:

— Πού να σας οδηγήσω;

Ο Όλιβιέ δεν έξευρε τί να του άπαντήση. Και όντως πού έπρεπε να υπάγη; Εν τω μεταξύ έσκέπτετο:

— Ίδωμεν· πηγαίω κατ’ ευθείαν εις την τρέλλαν και το έγκλημα. Δεν έχω πλέον την δύναμιν να κρατηθώ.

Έξήγαγεν άπο την τσέπην του το γραμμάτιον και το παρετήρησε.

— Είναι πολυ εύκολον! πολυ εύκολον! έσκέφθη.

Έκλεισε τα μάτια του.

— Θα πλαστογραφήσω! Αυτό το έγκλημα είναι τόνον φοβερόν, όσον και η δολοφονία... Έγώ ο Όλιβιέ, κόμης του Μπαρζεμόν, πλαστογράφος! Καλλίτερα να σκοτωθώ!

Έπιασε το περιστροφόν του. Άλλ’ η άφή του τον έκαμε να ριγήση.

Έδωσε τότε μίαν διεύθυνσιν ενός τυπογραφείου εις τον άμαξηλάτην του Μετ’ όλίγα λεπτά εύρέθη εκεί.

— Είμαι αρχιλογιστής του Οίκου Σίμψον και Κλέμαν του Λονδίνου, λέγει εις τον διευθυντήν. Ίδού το σχέδιον των γραμματίων, τα όποια ο Οίκός μας επιθυμει να παραγγείλη σε σας. Σεις δεν έκάμετε και τα γραμμάτια μας αυτά;

— Ακριβώς, κύριε.

— Θα σας δώσω λοιπόν σήμερα νέαν παραγγελίαν.

— Πολυ καλά, διατηρούμεν άκόμη τον λίθον. Θα σας έτοιμάσωμεν την παραγγελίαν σας συντομώτατα. Πόσα αντίτυπα σας χρειάζονται;

(άκολουθεί)

Όσαι αισθηματικαι καρδιαι δεν έπρομηθεύθησαν έτι το υπέροχόν μας έργον:

ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ,

ας σπεύσωσι να το ζητήσωσιν εις τα γραφεία μας.

Τιμάται γρόσια 5.

Έκ των επαρχιών δεκτά και γραμματίσημα.

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

'Αγαπητά μου,

'Αγγλίσ σουφραζέττα ήδυνήθη να εισδύση δια προσκλήσεως εις τὸ ἀνάκτορον Βούκιγχαμ, ἔνθα ἐγένετο ἡ ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλέως Γεωργίου ὑποδοχή. Καθ' ἣν στιγμὴν, μετέχουσα μετὰ τῶν ἄλλων προσκεκλημένων τῆς τιμητικῆς παρελάσεως, διήρχετο πρὸ τοῦ βασιλέως, ἐγονάτισε καὶ ἐφώναξεν: «Ἡ ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν θὰ θέσῃ ἐπὶ τέλους τέρμα εις τὰ μαρτύρια τῶν γυναικῶν;»

«Τὰ μαρτύρια τῶν γυναικῶν!» τί παχειὰ ἔκφρασις! Λέγουν μαρτύριον τὴν ζωὴν, ποῦ ζοῦν, βασιλίσσαι τοῦ οἴκου των καὶ αὐτοκράτειραι λατρευταὶ τῆς οἰκογενείας των, καὶ νομίζουν, ὅτι, ὅταν λάβουν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι, τότε τὰ πάντα θ' ἀλλάξουν καὶ εἰς χρυσοῦς αἰῶν θ' ἀνατείλῃ δι' ἡμᾶς. Τὸ πιστεύουν αὐτὸ καὶ κόπτονται, φωνάζουν, ἐγκληματοῦν, καὶ γίνονται ἀπὸ Χαρίτων Μαινάδες διὰ τὰ ἐπιτύχουν. Ὁμοιάζουν περισσότερον πρὸς τὴν γαλῆν, ποῦ ἔλειχε τὴν λίμνην, ἢ πρὸς τὴν πεταλοῦδα, ποῦ ἐζήτει τὸ φῶς τῆς λάμπας. Τώρα ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου παρακολουθῶ τὸν βίον τῆς ἀντικρυνῆς προσωρινῆς μου γειτόνισσας. Τὸ πρῶν, πολὺ πρῶν, τὴν ἀφήκεν ὁ ἀνδρας τῆς διὰ τὰ προφθάση τὸ βαπόρι, διὰ τὰ ὑπάγη στὴ δουλειά του, διὰ τὰ κερδίση τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας του. Εἶναι νέος, ἀλλὰ μ' ὄλην τὴν νεότητά του τὸ πρόσωπόν του ἔχει πάρει τὴν ἔκφρασιν μιᾶς σοβαρᾶς μελαγχολίας. Εἶναι ἡ ἔκφρασις, ποῦ ἀφίνει ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης εἰς τὰς ψυχάς. Ἐξ ἄλλου ἡ σύζυγός του, μία πολὺ καλὴ γυναικοῦλα, μὲ κάποιαν ἀνεσιν θὰ κάμῃ τὴν πρωινήν της τουαλέττα — ἕνα ἄσπρο μπλουζάκι, μιὰ καλαισθητὸν κτενισιὰ — καὶ σιγά-σιγά, χωρὶς τὰ τὴν βιάζῃ κανεῖς, θ' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν τοῦ σπιτιοῦ: θὰ ξεσκονίσῃ, θὰ στρώσῃ τὰ κρεβάτια, θὰ ἐτοιμάσῃ τὸ φαγί, θὰ περιποιηθῇ τὸ παιδάκι της. Ἄν αὐτὸ εἶναι εὐχάριστος ἀσχολία διὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, δὲν ζεύρω, μόνον τὴν ἀκούω συχνά, ὅταν ἐργάζεται, νὰ ὑποτονθορίζῃ καὶ κανὲν τραγουδάκι. Ἐνῶ κανένα ἄνδρα, οὔτε εἰς τὰ ἐργαστάσια, οὔτε εἰς τὰ γραφεῖα, οὔτε εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἤκουσα νὰ τραγουδῇ ὅταν ἐργάζεται. Ἡ ζωὴ τῶν κυριῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων δὲν ἔχει οὔτε αὐτοὺς τοὺς κόπους: περιορίζεται εἰς μιὰν ἐπιβλεψίν καὶ τίποτε περισσότερον. Τὸν καιρὸν ποῦ περισσεύουν, τὸν διαθέτουν εἰς ἐπισκέψεις, εἰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις, εἰς εὐεργετικὴν δράσιν.

Εἰς ὅλα αὐτὰ ποῦ βλέπετε τὸ μαρτύριον;

Ἄς εἴμεθα δίκαιαι: δὲν γνωρίζομεν τί ζητοῦμεν. Διακηρύττομεν, ὅτι, ἂν γίνωμεν ὅ,τι καὶ ὁ ἀνὴρ, θὰ βελτιωθῇ ὁ κόσμος καὶ ἡ θέσις μας, ἀλλὰ ὅλης αὐτῆς τῆς κινήσεως αἰτία δὲν εἶναι ἡ πεποιθήσις αὐτῆ, ἀλλὰ κάποιος ἐγωισμὸς, κάποιος πόθος νὰ γνωρίσωμεν μιὰν ζωὴν, ποῦ εἶναι ξένη δι' ἡμᾶς, μιὰν ζωὴν, τὴν ὁποίαν φανταζόμεθα ὅλο θέλγητρα. Διατί τάχα ἀπὸ ἡμᾶς νὰ εἶναι ἀπηγορευμένη ἡ ζωὴ τοῦ κοινοβουλίου; ἡ διοίκησις τῶν κοινῶν; Οἱ ἄνδρες ποῦ μὲ τόσῃν μανίαν προσκολλῶνται εἰς αὐτὰ, ἀπολαμβάνουν. Διατί νὰ στερῶσι τῆς ἀπολαύσεως αὐτῆς καὶ ἡμᾶς; Καὶ ὅπως ἐμιμήθημεν τοὺς ἄνδρας εἰς τὸ μαστοῦνι, εἰς τὸ τσιγάρο, εἰς τὴν περιβολὴν ἀκόμη... διότι δὲν ἦσαν ὅλ' αὐτὰ δι' ἡμᾶς, τοιουτοτρόπως θέλομεν νὰ τοὺς μιμηθῶμεν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ. Δὲν ἄγει λοιπὸν τὰς σουφραζέττας ἡ πεποιθήσις, ἀλλὰ ὁ πόθος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδέα μου.

Μὲ πολλὰ φιλιά.

'Αθηναῖς Ρ.

ΠΩΣ ΑΝΑΤΡΕΦΟΜΕΝ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ

Ἡ ἀνατροφή, ποῦ δίδομεν εἰς τὰ κορίτσια μας, εἶναι πλημμελὴς ἐξ αἰτίας τῶν μεθόδων, τὰς ὁποίας μεταχειρίζομεθα. Ἀσχολούμεθα καὶ ἐπαγρυπνοῦμεν, ὅπως τὸ κορίτσι γνωρίζῃ καλῶς τὰ καθήκοντα τῆς εὐγενείας καὶ τοῦ savoir vivre, καὶ πολὺ ὀλίγον φροντίζομεν νὰ ἀναπτύξωμεν εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν θέλησιν, τὴν πρωτοβουλίαν, τὴν ἠθικὴν δύναμιν. Καὶ ἀκριβῶς τὰ μαθήματα αὐτὰ ἐπαφίνομεν εἰς ὅλως διόλου ἀκατάλληλα πρόσωπα.

Εἰς τὰς εὐπόρους οἰκογενείας ἡ ἀνατροφή τῶν κοριτσιῶν θὰ ἀνατεθῇ κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν μόναν, χυδαίαν καὶ διεφθαρμένην πολλὰκις, ἔπειτα εἰς τὴν κουβερνάνταν, ἣτις κατὰ γενικὸν κανόνα εἶναι ξένη καὶ ἡ ὁποία αἰσθάνεται, ἐκφράζεται, σκέπτεται μὲ τρόπον διάφορον ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν. Ὁ ρόλος τῆς κουβερνάντας αὐτῆς δὲν εἶναι ν' ἀσχοληθῇ διὰ τὰς καλὰς ἢ κακὰς τάσεις τοῦ κοριτσιοῦ, ἀλλὰ θὰ ἀρκεσθῇ νὰ τὰς περικαλύψῃ μὲ ἕνα στίλβον ἐπίχρισμα.

Εἰς τὰς οἰκογενείας τῆς μεσαίας τάξεως ἡ νεάνις φοιτᾷ μόνον εἰς τὴν σχολὴν, ἀλλ' ἐκεῖ θὰ μάθῃ πολλὰ πράγματα, ἐκτὸς ἐνός, τοῦ χρησιμωτέρου: νὰ γνωρίζῃ σαυτὴν, νὰ αὐτοκυβερνάται.

Διδάσκομεν εἰς τὴν κόρην νὰ πολεμᾷ τὰ ἐνστικτὰ της διὰ τῆς εὐγενεοῦς συμπεριφορᾶς, νὰ δολιεύεται, μὴ λέγουσα ὅ,τι σκέπτεται, νὰ εἶναι πειθηρὰ ἐκ συμφέροντος καὶ ἐπίχαρις ἐκ κενοδοξίας. Τὴν διδάσκομεν ἐπιπλέον ὅλας τὰς παθητικὰς ἀρετὰς καὶ χωρὶς νὰ τῆς διδάσκωμεν καὶ τὴν εὐεργετικὴν δράσιν, τὴν ἰδέαν τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς νίκης. Ἐπειτα ἀνατρέφομεν τὰ κορίτσια μας μ' ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν: τὸν γάμον: καὶ ὅλαι αἱ προσπάθειαι μας εἰς αὐτὸ κατατείνουσιν. Ἐν τούτοις, ἂν καὶ προσπαθοῦμεν νὰ νυμ-

φεύσωμεν τὰ κορίτσια μας, μ' ὅλα ταῦτα παραλείπομεν καὶ νὰ τὰ ἐφοδιάσωμεν μὲ τὰ προσόντα τῶν καλῶν συζύγων καὶ τῶν καλῶν μητέρων. Ὁ γάμος δὲν εἶναι σκοπὸς τοῦ βίου τῆς γυναικός, δὲν εἶναι ὁ προορισμὸς της, εἶναι τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμὸν της καὶ μετὰ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου ὑπάρχει πολὺ διαφορὰ.

Ἡ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Διερχόμεθα ἐποχὴν ἀνθοβορῆ. Ὅλαι ἀρεσκόμεθα νὰ στολίζωμεν τὰ στήθη μας μὲ ἄνθη. Δὲν εἶναι, νομίζω, ἀνωφελὲς νὰ γνωρίζωμεν τὴν σημασίαν των.

Τὸ ρόδον εἶναι τὸ ἄνθος τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν.

Ἡ βιολέττα συμβολίζει τὸ ἔαρ τοῦ ἔρωτος.

Τὸ χρυσάνθεμον τὸ πένθος τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐλπίδος.

Ὁ πανσὲς σημαίνει σταθερότητα εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἡ ἀκασία εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ πλιτωνικοῦ ἔρωτος.

Ἡ ἀνεμόνη δηλώνει τὴν ἐγκατάλειπν τοῦ ἀτόμου.

Ἡ πορτοκαλλιά εἶναι ἔμβλημα τῆς πορθενίας.

Ἡ ἀζαλία — τὸ πᾶν διὰ τὴν φιλίαν.

Ἡ ἀλθέα (guimauve) συμβολίζει τὴν τρυφερότητα.

Ἡ πεκόνια ἰκέτην ἔρωτα.

Ὁ βασιλικὸς μετριωροσύνην.

Τὸ αἰγόκλημα δεσμοῦς ἔρωτος.

Τὸ κυκλάμινον (cyclamen) τὴν μόνωσιν.

Τὸ σῦκον ἀπιστίαν.

Ἡ γαρδένια καλλονὴν καὶ τρυφερότητα.

Τὸ ἡλιοτρόπιον συμβολίζει τὴν ἐγκατάλειπν.

Ὁ κύανος (bluet) εἰλικρινῆ φιλίαν.

Ἡ μαργαρίτα τοῦ κήπου, νεότητα: ἡ μαργαρίτα τῶν ἀγρῶν, καλωσύνην.

ΙΑΝΘΗ

ΑΣΦΑΛΗΣ Ἡ ΣΩΤΗΡΙΑ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΤΗΘΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ διενεργουμένη διὰ παραμονῆς τῶν ἀσθενῶν εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ δι' ὑπερτροφίας εἰς τὰ ἀπηλλαγμένα παντελῶς ἀνέμου καὶ ὑγρασίας ὀροπέδια τῶν Ἑλβετικῶν Ἄλπεων.

συνιστᾶται τὸ νεόκτιστον

Pension Grédig τοῦ κ. PLEX WALSER

εἰς Davos Dorf διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς τοποθεσίας καὶ θέας καὶ διὰ τὸ ἀφθονον καὶ ἐπιμεμελημένον τῆς τροφῆς, τὴν διὰ τῶν σπηγῶν περιποίησιν καὶ τὸ σχετικὸν μέτριον ἀπὸ φρ. 7 ἡμερησίως τοῦ τιμήματος. Τὸ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ταξίδιον στοιχίζει φρ. 75. Ἐναντι αἰτήσεως πληροφοροῖαι καὶ ἑλληνιστί: καὶ ἔναντι ἀποστολῆς φρ. 200 ἀποστέλλεται ὑπάλληλος πρὸς παραλαβὴν ἀσθενοῦς.

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 740)

Μετὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν, μᾶς ἔμεινεν ἀρκετὸς καιρὸς διὰ νὰ περιεργασθῶμεν τὴν πόλιν καὶ δεχθῶμεν τὴν πρόσκλησιν τοῦ μητροπολίτου, ὅστις μᾶς ἐκάλεσεν εἰς τὴν μητρόπολιν. Τὸν ἐπεσκέφθημεν ἐν σώματι. Ἐκεῖνος, φιλόφρων, προσηγῆς, γλυκὺς καὶ φιλόξενος, ἐξεδήλωνε τὴν χαρὰν τοῦ διότι μᾶς ἐβλεπεν. Ὁ μητροπολίτης, Ἀραψ, δὲν γνωρίζει ἑλληνικά, ἀλλ' εἶναι ἀνεπτυγμένος πολὺ, διπλωματούχος θεολόγος· δὲν ἀποκρῦπτει τὴν λύπην τοῦ ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἐθαγγελίου καὶ ἡ λύπη τοῦ αὐτῆ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς λόγους. Θερμοῦργός, ρέκτης, φιλοπρόδος, εὐθὺς ὡς ἀντελήφθη τὴν αἰκτρὰν κατάστασιν τῶν σχολείων τῆς ἐπαρχίας του — μόλις πρὸ διετίας περίπου ἐξελέγη μητροπολίτης Ἀλεξανδρέττας — ἐφρόντισε νὰ ζητήσῃ ἐξωθεν Ἑλληνας διδασκάλους καὶ ψάλτας, μ' ἓνα πόθον: νὰ ἀνορθώσῃ τὴν κακῶς ἔχουσαν κατάστασιν τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ εὐπρεπίσῃ τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας, συστήσας ἐνταυτῷ φιλεκπαιδευτικὰ καὶ φιλόπρωχα σωματεῖα. Δὲν ἐλείψαμεν νὰ συγχαρῶμεν τὸν ἀληθῆ αὐτὸν ποιμένα καὶ νὰ τοῦ εὐχηθῶμεν εὐδωσιν τῶν προσπαθειῶν του. Ἡ ἐπίσκεψις ἔλαβε μετ' ὀλίγον οἰκειότερον χαρακτήρα καὶ μετετρέπη εἰς μουσικοφιλολογικὴν ἡμερίδα. Ὁ μητροπολίτης εἶναι πολὺ φιλόμουσος καὶ λάτρης τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς· μᾶς παρεκάλεσε νὰ ψάλωμεν διάφορα τροπάρια ἑλληνιστί, ὁ ἴδιος δὲ μετὰ τοῦ διακόνου τοῦ ἔφαλον ἀραβιστί.

Τὴν μεσημβρίαν παρέθεσε πλουσιώτατον γεῦμα, καθ' ὃ μᾶς ἐπεδαψίλευσε πλείστας ὄσας περιποιήσεις. Κατ' αὐτὸ ἀντηλλάγησαν συγκινητικώταται προπόσεις ἑλληνιστί, ἀραβιστί καὶ ρωσιστί ὑπὸ τῶν συνδαιτημόνων ἀρχιερέων, τῶν συνεκδρομῶν μητροπολιτῶν Δέρκων κ. Καλλινίκου, Βάρνης κ. Νικοδήμου, καὶ τῶν Ρώσων ἐπισκόπων κ. Μελετίου, ἐπισκόπου Ἀστραχάν, καὶ κ. Ἀλεξάνδρου, ἐπισκόπου Ριαζάν. Ἡναγκάσθημεν ὁμῶς, καίτοι μὲ λύπην, νὰ ἀποχαιρέτήσωμεν τὸν φιλόφρονα μητροπολίτην, διότι τὸ ἀτμόπλοιο ἐπέιγετο ν' ἀναχωρήσῃ.

Κατερχόμεθα λοιπὸν, προπεμπόμενοι ὑπ' αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου, εἰς τὴν παραλίαν, ρίπτοντες ἐν βλέμμα εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὴν κίνησιν τῆς πόλεως. Ἡ Ἀλεξανδρέττα ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν μεταξὺ Χαλεπίου, Ἀντιοχείας, Κιλίης, Ἐρφα, Ἀϊντάβ, Διαρβεκίρης, Μαρὰς καὶ λοιπῶν. Κατοικεῖται ἀπὸ 12,000 κατοίκους καὶ ἐξάγει πολλὰ προϊόντα τῆς ἐπιχωρίου βιομηχανίας καὶ γεωργίας. Τὴν Ἀλεξανδρέτταν ἐπισκέπτονται σχεδὸν ὅλα τὰ ἐξυπηρετοῦντα τὴν Συρίαν ἀτμόπλοια.

Ἐν Ἀλεξανδρέττᾳ ὑπάρχουν ὀλίγοι ὁμογενεῖς, μεταξὺ ὧν αὐτῶν ἠτύχησαμεν νὰ γνωρίσωμεν τὸν κ. Δ. Ι. Καραμουδάνην καὶ τὸν κ. Νικ. Σπ. Κουρῆν (Παπαδόπουλον), οἵτινες καὶ μᾶς ἐπεδαψίλευσαν πολλὰς περιποιήσεις.

Μέχοις Ἰόππης.

Τὴν 3 1/2 μ. μ. ὥραν ἀπαίρει ἐξ Ἀλεξανδρέττας ἡ «Ὀδησὸς»· διευθύνεται εἰς Τρίπολιν, μετ' αὐτὴν εἰς Βηρυττὸν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κάϊφα. Ἡ τελευταία αὕτη πόλις εἶναι ὁ προτελευταῖος σταθμὸς τοῦ ταξιδίου μας. Ἡ Τρίπολις, εἰς ἣν ἐφθάσαμεν τὰ ἐξημερώματα τῆς Μεγ. Δευτέρας, εἶναι πόλις μὲ 40,000 κατοίκους. Ἡ ἱστορία τῆς φθάνει μέχοι τοῦ Δ' π. Χρ. αἰῶνος. Σήμερον ἀποτελεῖ ἐμπορικὸν κέντρον μὲ 28,000,000 φρ. ἐτησίως εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν ἐμπορίων.

Ἡ Βηρυττός, κειμένη εἰς τὰς ὑπωρείας λόφου, βλέπει πρὸς τὸ ὄρος Λίβανον. Ἄλλοτε ἦτο γνωστὴ ὡς φοινικικὸς λιμὴν, ἐγνώρισε δὲ τὴν μεγίστην αὐτῆς ἀκμὴν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Β'. Εἶχε σχολὰς, πανεπιστήμιον, ἀλλὰ τὸ 529 κατεστράφη ὑπὸ σεισμοῦ, τὸ δὲ 1673 προσετέθη εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν. Ἡ Βηρυττός ἔχει 120,000 κατοίκους καὶ εἶναι πρῶτης τάξεως ἐμπορικὸν τῆς Συρίας κέντρον.

Ἡ Κάϊφα, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνομεν τὸ ἑσπέρας τῆς Μεγ. Τρίτης, εἶναι πόλις μὲ 15,000 κατοίκους, ἡ ὁποία ὁμῶς ἔχει πολὺ ἐμπορικὸν μέλλον. Ἡ τρικυμία, ἡ ὁποία μᾶς κατέλαβε, δὲν μᾶς ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἐπισκεφθῶμεν. Ἄλλως τε, ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς μία ἰδιαιτέρα συγκίνησις μᾶς καταλαμβάνει. Αἰσθανόμεθα, ὅτι πλησιάζομεν εἰς τὸ πρῶτον τέρμα τοῦ ταξιδίου μας. Μία νύξ ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ μᾶς ὑπολείπεται. Καὶ ὄντως τὴν πρωίαν τῆς Μεγ. Τετάρτης θὰ εἴμεθα πρὸ τῆς Ἰόππης.

Ἰόππη.

Ἐπὶ τὸν χαιρετισμὸν τῶν πρώτων ροδοχρῦσων τῆς ἀνατολῆς ἀκτίνων ἡ «Ὀδησὸς» πλησιάζει τὴν Ἰόππην.

Ἡμεθα ὅλοι ἐπὶ τῶν γεφυρῶν τοῦ πλοίου καὶ μὲ πόθον ἀνάμικτον συγκινήσεως ζωηρᾶς ἀπελαμβάνομεν τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσίαζε πρὸ ἡμῶν τὸ ὠραῖον αὐτὸ ἐπίνειον τῆς Ἁγίας Γῆς!

Ἰόππη!

Καθὼς ὁ κύκνος, πλέων εἰς τὰ νερά, σχηματίζει περὶ αὐτὸν ὑδατίνους κύκλους, τοιούτῳ καὶ ἡ Ἰόππη πλέει μέσα εἰς ἓν ὠραιότατον περιβάλλον ἀπὸ ἀνθῶνας καὶ κήπους, ἀπὸ χλωρίδα καὶ φυτεῖαν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ διὰ τὴν πόλιν ταύτην τὸ ὠραιότερον κόσμημα. Πρὸ ἡμῶν, μεταξὺ τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ τῆς ἀκτῆς, προβάλλουσιν ὀγκώδεις σκίεροι σκόπελοι, μεγάλοι βράχοι, ἐξάγοντες τὰς κορυφὰς των ὑπὲρ τὴν σπανίως ἤρεμον θάλασσαν τοῦ λιμένος τούτου καὶ σχηματίζοντες μίαν δίοδον, τὴν ὁποία μόνον καλὸς πλοηγὸς δύναται νὰ διέλθῃ. Οἱ βράχοι αὗτοι εἶναι ἱστορικὸι καὶ συμπαθεῖς εἰς τὸν αἰσθηματικὸν ταξιδιώτην. Ἐπὶ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ἀναφέρει ἡ

Παράδοσις, προσεδέθη ἡ ὠραία Ἀνδρομέδα, νεαρὰ βασίλισ, κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας Κηφέως καὶ τῆς Κασσιόπειας. Ἡ μήτηρ τῆς εἶχε ποτε καυχηθῆ, ὅτι ἦτο ὠραιότερα τῶν Νηρηίδων. Ὁ Ποσειδῶν, ὁ προστάτης των, ἐθυμώθη καὶ ἔστειλεν εἰς τὴν χώραν φοβερὸν τέρας, τὸ ὁποῖον ἐλυμάνετο τὴν χώραν. Οἱ κάτοικοι ὑπέφερον, ἐπεκαλέσθησαν τὴν ἀντίληψιν τοῦ Μαντείου καὶ ἐκεῖνο, σκληρὸν ὡς τὸ πεπρωμένον, ἀπήντησεν, ὅτι τὸ τέρας ζητεῖ ὡς θυσίαν τὴν ὠραίαν Ἀνδρομέδαν. Ἡ κόρη προσφέρεται ν' αὐτοθυσιασθῆ χάριν τῆς πατρίδος τῆς καὶ προσδένεται εἰς τὸν ὑψηλὸν βράχον, ὁ ὁποῖος μεγαλείτερος ὄλων προβάλλει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τώρα. Ἀναμένει ἡ δυστυχῆς τὸ τέρας. Ἄλλ' ὁ Περσεύς, ἐρώσα καὶ αἰσθηματικὴ καρδιά, καρδοκεῖ φονεῖ τὸ τέρας, τὸ ὁποῖον ἀναδύεται ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς νὰ πλησιάσῃ τὸ θυμὰ του, καὶ λυτρώνει τὴν Ἀνδρομέδαν.

Παρόμοιος ἥρωισμός, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὖρη ἄλλον τρόπον ἀμοιβῆς. Ἡ καρδιά τῆς Ἀνδρομέδας ἀφιερῶθη εἰς τὸν σωτήρα τῆς καὶ ἡ νεανίς ἐγένετο σύζυγός του λατρευτή. Ἡ Παράδοσις ὁμῶς δὲν σταματᾷ ἔως ἐδῶ, ἀλλὰ προσθέτει, ὅτι ἡ Ἀνδρομέδα ἐξῆσεν εὐτυχῆς μὲ τὸν σωτήρα τῆς, ἀποθανοῦσα δὲ μετεβλήθη εἰς δμώνυμον ἀστερισμὸν, ὅστις ἀριθμεῖ πλείονας τῶν ἑκατὸν ἀστέρων. Καὶ τὸν ἀστερισμὸν αὐτὸν ἐδλέπομεν τὰς νύκτας ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Μᾶς ἐσυντρόφευε κατὰ τὸν πλοῦν καὶ μᾶς διηθῦθεν εἰς τὴν γῆν τῶν θαυμάτων.

Τώρα ἡ «Ὀδησὸς» ἀγκυροβολεῖ καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἄκατοι ἰθαγενῶν τὴν περικυκλοῦσι. Μετ' ὀλίγον δεχόμεθα τὴν ἐπίσκεψιν εὐγενεστάτου καλογήρου· εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἡγουμένου τῆς ἐν Ἰόππῃ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Προσηγῆς, γλυκὺς τοῦς τρόπους, τίθεται εἰς τὴν διάθεσίν μας καὶ διευκολύνει τὰ πάντα διὰ τὴν ἀπόδοσίν μας. Ἐν τῷ προσώπῳ του βλέπομεν αὐτὸ τὸ ἱερὸν Κοινωνὸν νὰ μᾶς ὑποδέχεται καὶ νὰ ἐπιδαψιλεύῃ τὴν προστασίαν του. Δὲν ἠπατήθημεν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐθεωρήθημεν ὡς ξένοι του.

Κατερχόμεθα τοῦ ἀτμοπλοίου, ἀφοῦ ρίπτομεν ἐν συνολικὸν βλέμμα πρὸς τὴν Ἰόππην, διὰ ν' ἀπολύσωμεν τοῦ ὠραίου θεάματος, τὸ ὁποῖον παρέχει εἰς τὸν ἐκ τῆς θαλάσσης παρατηροῦντα. Γνωρίζομεν, ὅτι δὲν ἔχομεν ἕτερον νὰ θαυμάσωμεν.

Ἡ μεγάλη μας ἄκατος μὲ τοὺς κωπηλάτας τῆς, ἐνδεδυμένους ὁμοίομορφον στολὴν καὶ φέροντας ἐπὶ τοῦ στήθους ὡς διακριτικὸν τὸ μονόγραμμα τοῦ Παναγίου Τάφου, παραπλέει τοὺς σκοπέλους καὶ ὑφάλους τοῦ λ' ἔμνος καὶ μᾶς φέρει εἰς τὴν προκυμαίαν. Ἐκεῖ ὅλοι οἱ προσκυνηταὶ ἀποτελοῦμεν μίαν γραμμὴν καὶ κατευθυνόμεθα εἰς τὸ παρὰ τὸ τελωνεῖον μεγαλοπρεπῶς ὑψούμενον μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου· ἐκεῖ μᾶς ἀναμένει ἐγκάρδιος δεξίσις. Ἀπευθυνόμεθα ἄγνωστοι πρὸς ἄγνωστους καὶ ὁμῶς ἡ παρατηρουμένη ἐγκαρδιότης εἶναι μεγάλη, εἶναι ἐκπληκτικὴ. Μᾶς συνδέει ὑπὲρ τὴν προσωπικὴν γνωριμίαν ἐν τι ἄλλο αἰσθημα, τὸ ὁποῖον καὶ μᾶς ἐνόνει. Δυστυχῶς ἡ Ἰόππη δι' ὅλους σχεδὸν τοὺς προσκυνητὰς εἶναι κατάδικος. Μὲ τὸν πόθον νὰ φθάσωσιν ὅλοι τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν — εἶναι, ἄλλως τε, Μεγ.

Ἡ Α. Πανιερότης ὁ μητροπολίτης Χαλεπίου,
Ἀλεξανδρέττας καὶ τῶν πέριξ κ. Ραφσήλ.

Τετάρτη — τὴν ἀφίνουσι μετὰ διαμονὴν μόλις ὡριαίαν. Καὶ ἔτι εἶναι πόλις μὲ πολλὰς ἀναμνήσεις καὶ ἀρκετὰ ἀξιοθέατα. Εἶναι ἐν πρώτοις ἡ ἀρχαιοτέρα πόλις τοῦ κόσμου ἀνάγει τὴν ἵδρυσίν της ἀπὸ τοῦ Κατακλυσμοῦ, ἀνήκουσα εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Δάν. Πολλάκις ἀναφέρεται παρὰ τῆ Παλαιᾶ καὶ Καινῆ Διαθήκῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰάφω, ὅπερ σημαίνει ὠραιότης, ὕψωμα. Δι' αὐτῆς μεταφέρθησαν αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου καὶ ἡ ἐκ Τύρου σταλεῖσα ξυλεία ὑπὸ τοῦ βασιλέως Χειράμ πρὸς τὸν Σολομῶντα, πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ναοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις. Δι' αὐτῆς διήλθεν ὁ προφήτης Ἰωάννης εἰς Θαρσεῖς καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀνέστησε τὴν Δορκάδα καὶ εἶδε τὸ δράμα τῆς δθόνης (Πράξ. θ' 36-42 καὶ ι' 17-36). Ἡ Ἰόππη προσέφερε πολλοὺς μαθητὰς εἰς τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ, καθ' ἕλον δὲ τὸν μακράκιον βίον της ἔσχε ποικίλας περιπετείας. Κατεκτήθη ἐπανειλημμένως ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων καὶ Ἀσσυρίων, ἐμπρησθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου, λεηλατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Κεσίλου, κατόπιν δὲ ὑπὸ τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν κατὰ τὸν Ζ' αἰῶνα. Κατὰ τὴν πρώτην σταυροφορίαν διφκήθη ὡς κομητεία, ὠχυρώθη ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ Θ'

καὶ ἐκυριεύθη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν κυβερνητῶν τῆς Αἰγύπτου, βραδύτερον δὲ περιήλθεν εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν. Κατὰ τὸ 1799 ὁ στρατὸς τοῦ Βοναπάρτου, εὐρισκόμενος ἐν Ἰόππῃ, ἐδεκατίσθη ὑπὸ τῆς πανώλους, τὸ δὲ 1837 σφοδρότατος σεισμὸς κατέστρεψε μέγα μέρος τῆς πόλεως, θανατωθέντων πλείστων ἐκ τῶν κατοίκων. Σήμερον ἡ πόλις κατοικεῖται ὑπὸ 45,000 κατοίκων, ἐξ ὧν 30,000 μωαμεθανοί· ἔχει ἀρκετὴν ἐμπορικὴν κίνησιν, ἐξάγουσα ὀπώρας, πορτοκάλια — τὰ ὀνομαστὰ πορτοκάλια τῆς Γιάφας — σήσαμον, ἐλαίας, μαλλί καὶ δέρματα. Ἄξια λόγου ἰδρύματα, ἐκτὸς τοῦ εὐρυχώρου καὶ μεγαλοπρεποῦς μοναστηρίου μὲ τὸν περικαλλῆ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ναόν, εἶναι ἡ οἰκία Σίμωνος τοῦ Βυρσέως, ἣτις εἶναι νῦν τέμενος, πρὸς ἀνατολὰς δὲ τῆς πόλεως, ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας, ὁ τάφος τῆς εὐσεβοῦς Δορκάδος ἢ Ταθιθᾶς. Ἐπι δεῖ ἀνατολικώτερον εὐρίσκειται ἡ ὠραιότατη γερμανικὴ συνοικία. Ἐν Ἰόππῃ ὑπάρχουσιν ἔτι καὶ μοναστήρια καὶ ξενῶνες τῶν καθολικῶν καὶ ἀρ-

μενίων. Ἡ πόλις, ἀπέχουσα τῆς Ἱερουσαλὴμ 87 χιλιόμετρα, συνδέεται μετ' αὐτῆς διὰ σιδηροδρόμου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ἐπειγόντως κατευθυνόμεθα.

Ἀπὸ Ἰόππης εἰς Ἱεροσόλυμα.

«Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα...» Ἡ

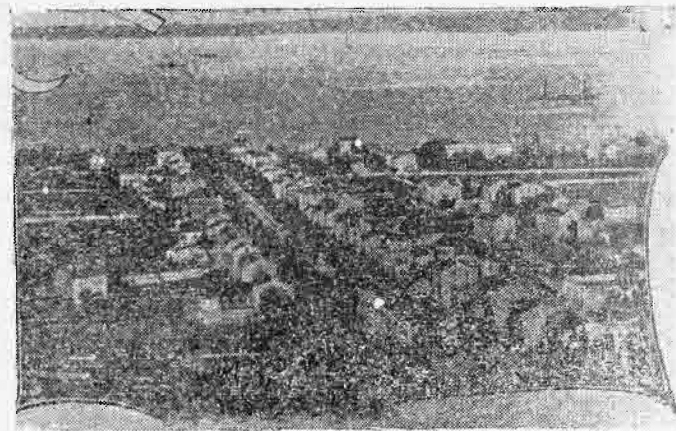
Ἡ Βηρυττός.

τοιαύτας σκηνὰς καὶ ἀναμνήσεις ἀναπολοῦσα τοῦ Ναζωραίου πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ φράσις αὕτη, ἀνέρχεται εἰς τὰ χεῖλή μας

τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ σιδηροδρομικὴ ὁλκὴ ἀποσπᾶται ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ, τῆ 8 π. μ., διὰ γὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν.

Διερχόμεθα ἤδη τὴν πεδιάδα τοῦ Σάρωνος· μετ' αὐτὴν δι' ὁρέων καὶ λόφων θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν σιδηροδρομικὴν πορείαν. Ἐκαστὸν βῆμα, ἕκαστος βράχος, ἕκαστη πηγὴ εἶναι καὶ μία σκηνογραφία, ἀναμνηστικὸν εἰς τὸν ταξιδιώτην ἐν ἱερὸν ἐπεισόδιον καὶ ζωογονοῦσα εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ τὰς ὠραίας ἐκείνας σκηνάς, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ἡ Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη.

Καὶ ἰδοὺ πρὸ ἡμῶν ἡ Λύδδα, ὁ πρῶτος

Ἡ Κάϊφα.

σταθμὸς τοῦ σιδηροδρόμου· κεῖται νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰόππης. Εἶναι πόλις ἀρχαιοτάτη, ἀνήκουσα εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμίν. Διετήρησε μέχρι σήμερον τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα. Εἰς αὐτὴν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐθεράπευσε τὸν παραλυτικὸν Αἰνέαν, τῷ δὲ 415 συνεκροτήθη ἐνταῦθα σύνοδος κατὰ τοῦ αἰρετικοῦ Πελαγίου. Ἄλλοτε ἤκμαζεν ἡ πόλις αὕτη καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ μεγάλη αὐτόθι διετηρεῖτο Ἰουδαϊκὴ σχολή. Ἡ Λύδδα ἦτο πατρὶς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅστις ἦτο ἐκ πατρὸς μὲν Καππαδόκου, μητρὸς δὲ Παλαιστίνης, γεννηθεὶς ἐν Λύδδῃ, ἐνθα καὶ μετετεκομίσθη, τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ τοῦ ἁγίου, ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου τοῦ τὸ σκῆνος αὐτοῦ μετὰ τὸν ἐν Νικομηδείᾳ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ μαρτυρικὸν θάνατον. Ἄξιον λόγου χριστιανικὸν μνημεῖον εἶναι ὁ φερώνυμος ἐν Λύδδῃ τοῦ ἁγίου τούτου ναός, ὅστις, κτισθεὶς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, μετὰ πολλὰς καταστροφὰς ἐξ ἐπιδρομῶν Ῥωμαίων καὶ Σιαυροφύρων, ἀνεκτίσθη τῷ 1872, διατηρήσας τὸ πρῶτον σχέδιον καὶ τ' ἀρχαῖα κορινθιακοῦ ρυθμοῦ κιονόκρανα.

Μετὰ τὴν Λύδδαν δεῦτερος σταθμὸς εἶναι ἡ ἀξιολογούμενος κομπολις Ρέμλη ἢ Ράμλα (ἀραβιστὶ ἄμμος), ἣτις κεῖται ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρείας καὶ εὐφορωτάτης πεδιάδος τοῦ Σάρωνος. Εἰς τὸν ταξιδιώτην, τὸ ὄνομα αὐτὸ ἴσως οὐδὲν ἀναμνηστικὸν, ἀλλ' ἔστιν σκεφθῆ, ὅτι ἡ Ρέμλη εἶναι ἡ ἐν τῇ Παλαιᾷ μὲν Γραφῇ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ραμαθέμ, ἐν δὲ τῇ Νέᾳ Ἀριμαθαία, εὐθὺς ἀμέσως θὰ ἀναπολήσῃ τὸν Ἰωσήφ τὸν ἐξ Ἀριμαθαίας εὐσχήμονα βουλευτὴν, τὸ θεῖον Δράμα καὶ τὴν Ἀποκαθήλωσιν. Ἐν τῇ κομπολίῳ ταύτῃ ὑπάρχουν ἐπίσης εἰς μνήμην τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ναός, ὁ πύργος τῶν Τεσσαράκοντα μαρτύρων καὶ αἱ στέραι τῆς Ἁγίας Ἐλένης.

Ἀπὸ τῆς Ρέμλης τὰς ὠραίας καὶ καταφύτους τοποθεσίας, τὰς ὁποίας διερχόμεθα, διαδέχονται τόποι βραχῶδεις καὶ ἀπόκρημονοι

Ἡ Ἰόππη καὶ οἱ ἱστορικοὶ τῆς σκόπελοι.

Πρατήριον ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Ἰόππης.

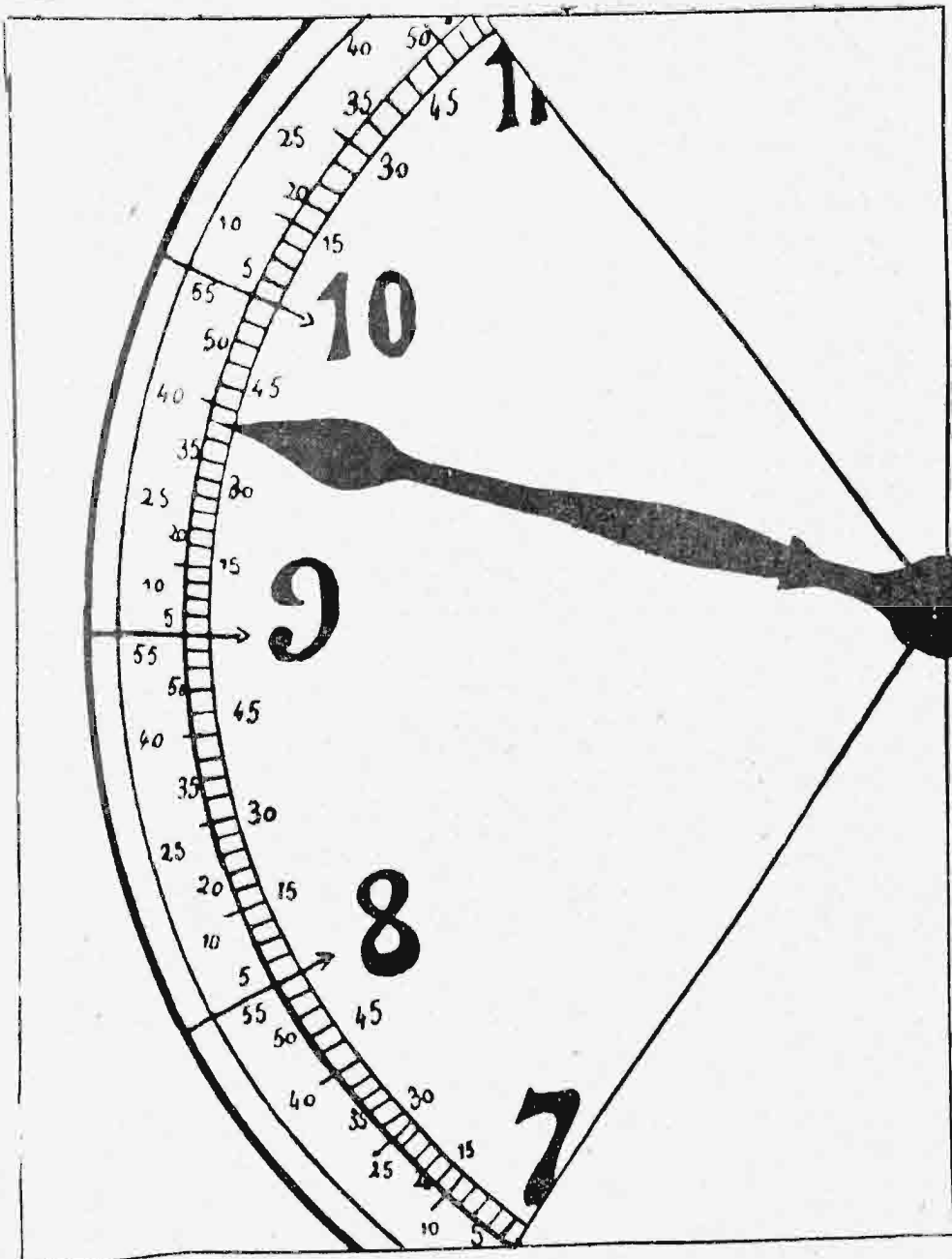
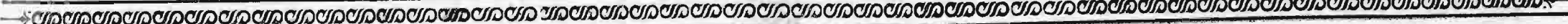
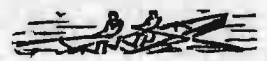
Μετὰ τὴν Ρέμλιν ὑπολείπονται ἡμῖν τρεῖς ἀκόμη σιδηροδρομικοὶ σταθμοί, τὸ Σετζέτ, ἄλλοτε πόλις ἀχμαία, σήμερον ὅμως σωρὸς ἐρειπίων καὶ σπηλαίων νεκρῶν, τὸ Δεϊραβάν, ἐξ οὗ ἀρχεται ἡ διὰ τῶν ὁρέων σιδηροδρομικὴ πορεία, καὶ τὸ Μπιτιρ, γραφικώτατον προάστειον. Ὀλίγα λεπτὰ μετὰ ταῦτα

καὶ ἡ σιδηροδρομικὴ δλκὴ φθάνει εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Ἱερουσαλήμ, εἰς ὃν φθάνομεν τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς. Πρέπει νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι πολλοὶ τῶν προσκυνητῶν, εἴτε διὰ λόγους εὐλαβείας εἴτε ἀταδισμού, προτιμῶσι τὴν πεζὴν πορείαν ἀπὸ Ἰόππης εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἐν τῇ

περιστάσει ταύτῃ ἡ Ρέμλη χρησιμεύει ὡς κεντρικὸς σταθμὸς, ἐνθα καὶ ἀναπαύονται εἰς τὸ αὐτόθι Μοναστήριον οἱ ὀδοιπόροι.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΡΙΣΤΟΒ.

Ἀμερικανὸς ἐφευρέτης ἐπενόησε νέον ὥρολόγιον, εἰς τὸ ὁποῖον δι' ἐνὸς καὶ μόνου δείκτου δεικνύονται αἱ ὥραι καὶ τὰ λεπτὰ, ὡς ἐμφαίνει ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν μας.

Τὸ ἐν Γαλλίᾳ παραιτηθὲν Ὑπουργεῖον Δουμέργκ, τὸ ὁποῖον διεδέχθη τὸ Ὑπουργεῖον Ριμπώ.

ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Δέκα ημέραις σωσταίς είχε να πιάση δουλειάν η Φανή, και μόλις προχθές την Τρίτην τὸ βράδυ, ὕστερον ἀπὸ πολλὰς ὀλοήμερους περιπλανήσεις εἰς ὅλα τὰ γνωστά της μέρη, κατώρθωσε νὰ τὴν προσλάβουν κάπου, διὰ νὰ σφογγαρίσῃ ἕνα σπῆτι εἰς τὰ Ταταῦλα. Ἐν τούτοις χθές δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐργασθῆ, διότι αἱ διατυπώσεις τοῦ ἐνοικιαστηρίου δὲν εἶχαν ἀκόμη λήξει· καὶ μόνον χθές τὸ ἀπογευμα κατέβηκεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου, εἰς τὴν Λαδόσκαλαν, διὰ νὰ παραλάβῃ τὸ κλειδί. Σήμερον δέ, πρωὶ πρωὶ, δὲν εἶχε ἀκόμη καλοξημερώσει, τυλιγμένη μέσα εἰς τὴν μαλλίναν της, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν κατοικίαν της καί, τρεχάτη, διὰ νὰ προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ ἕως τὸ βράδυ, ἀνέβηκε τὸν ἀνήφορον, κουβαλώντας μόνη της τὰ χρειώδη τοῦ σφογγαρίσματος.

Τὸ σπῆτι ἦτο ἀρκετὰ μέγαλον: δύο πατώματα, ἰσόγειον καὶ μαγειρεῖον ὑπόγειον μὲ δύο αὐλάς. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο καὶ γωνιαῖον, εἶχε πολλὰ παράθυρα, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ὄφειλε νὰ καθαρῶσιν. Καὶ τώρα, ἐμετανοοῦσε πικρῶς, διότι δὲν ἐσκέφθηκε νὰναβῆ ἀπὸ χθές τὸ βράδυ ἅμα ἐπῆρε τὸ κλειδί, διὰ νὰ γεμίσῃ τοῦλάχιστον τὰ δύο μεγάλα πιθάκια καὶ νὰ τὰ ἔχη σήμερον ἔτοιμα διὰ τὸ χρειαζόμενον νερόν. Τέλος πάντων ἔπρεπε νὰ τὰ κάμῃ ὅλα μόνη της, χωρὶς βοήθον, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ δώσῃ καὶ τὰ τριάντα γρόσια τοῦ ἡμερομισθίου της εἰς τὸν παντοπώλην της, ὁ ὁποῖος, χθές τὸ πρωὶ, διὰ τελευταίαν φορὰν τῆς εἶχε εἰπεῖ, ὅτι δὲν θὰ τῆς ἔδιδε πλέον τίποτε ἐὰν δὲν τὸν πληρώσῃ.

Περαστικὴ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἀφῆκε τὰ βάρη της κατὰ γῆς, ἔκαμε τὸν σταυρόν της καὶ ἐφίλησε, μὲ λαχτάραν τῆς ψυχῆς της, τὴν κλειστὴν ἀκόμη ἐξώθυραν. Ἐπειτα, μὲ θάρρος καὶ ἀπόφασιν πολλήν, ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐργασίαν της, εὐχαριστημένη διότι θάπαιρναν ὀλίγα χρήματα.

Τὸ μεσημέρι δὲν ἔφαγε τίποτε. Τὸ ὀλίγον ψωμί, τὸ ὁποῖον εἶχε περισσεύσει ἀπὸ χθές τὸ βράδυ, τὸ εἶχε ἀφίσει εἰς τὸ σπῆτι της, διὰ νὰ τὸ φάγουν τὸ μεσημέρι ὁ μικρὸς υἱὸς της, ὁ Θανασάκης της, ἐπὶ ἑτῶν παιδί, μαζῆ μὲ τὴν ἡλικιωμένην πενθεράν της, τὴν ὁποῖαν, ἀφότου ἀπέθανεν ὁ ἄνδρας της — δεκαεννέα μῆνες θὰ ἐγίνοντο μεθαύριον τὴν πρωτομαρτίαν — εἶχε ἀναλάβει ἐπίσης νὰ γηροκομήσῃ αὐτή.

Ἦσαν καλὰ τὰ τοτινὰ τὰ χρόνια!... Ὅχι πλούσια, ἀλλ' εὐτυχημένα. Ὁ ἄνδρας της ἦτο σιδηρωτῆς καὶ πολὺ ἐργατικὸς ἄνθρωπος. Τὸν ἐβοηθοῦσε καὶ αὐτή, καὶ ἐκέρδιζαν ἀρκετὰ διὰ νὰ ζοῦν ἡσυχῶ καὶ χωρὶς δυσκολίαν. Δὲν τοὺς ἔλειπε τίποτε καί, λίγο-πολύ, εἶχαν καὶ μερικὰς οἰκονομίας. Ἀλλ' ἀρρώστησεν ἐκεῖνος ἀπὸ στηθικὸν νόσημα, ἔμεινε πέντε μῆνας στὸ κρεβάτι, καὶ κατόπιν ἀπέθανεν...

Ἀτὸ τότε ἤρχισεν ἡ στέρησις καὶ ἡ στενοχωρία. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἠθέλησε νὰ ἐξα-

κολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἐνόσῳ ἀκόμη ὁ ἄνδρας της ἦτο κατάκοιτος, τοὺς εἶχε πάρει τὴν δουλειάν κάποιος ἄλλος, γείτονας των, ὁ ὁποῖος ἀπὸ χρόνια τώρα τοὺς κατέτρεχε, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ Φανὴ δὲν ἠμπόρεσε ποτὲ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν πελατεῖαν της.

Τότε, εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκόμη, ἐπεχείρησε νὰ κάμῃ τὴν πλύντριαν. Ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολὺ, διότι ἡ ζεστὴ σαπωνάδα καὶ οἱ ἀχνοὶ τοῦ πλυσταρίου τὴν ἐβλαψαν, καὶ ἐπὶ δύο μῆνας ὑπέφερε τὰ πάνδεινα ἀπὸ ἕνα κακοηθέστατον δερματικὸν νόσημα, τὸ ὁποῖον τὴν ἔφευγεν εἰς θέσιν νὰ πωλήσῃ ὅλα της τὰ οἰκιακὰ πράγματα καὶ νὰ κατοικήσῃ μέσα εἰς ἕνα ὑπόγειον ἐνὸς μεγάλου μισοκρημνισμένου σπιτιοῦ. Καὶ ἀφοῦ, ἐπὶ τινὰ ἀκόμη καιρὸν, ἀνέλαβε νὰ κλώθῃ μαλλὶ διὰ νὰ πλέκῃ καὶ νὰ ἐμβαλῶνῃ χονδρὰ ἀνδρικά περὶπόδια, κατόπιν, ὅταν ἔλειψαν καὶ αὐτὰ, ἠναγκάσθη νὰ γίνῃ σφογγαρίστρια. Τὸν τελευταῖον μάλιστα χειμῶνα, ἐπειδὴ τῆς ἔλειψε συστηματικώτερον ἢ δουλειά, ἔκαμε καὶ τρεῖς φορὰς τὴν σαβανώτραν, ὑποχρεωθείσα νὰ περάσῃ τόσας ὥρας τῆς νυκτὸς μονάχη, μαζῆ μὲ σαβανωμένους νεκρούς, νὰ τοὺς ἀνάπτη τὸ κερί καὶ νὰ τοὺς θυμιάζῃ...

Ὡ! πόσον εἶχε φοβηθεῖ τὴν πρώτην-πρώτην φορὰν! Τὰ ταραγμένα νεῦρά της διέπλαττον τὰ τρομακτικώτερα φαντάσματα. Ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ νύκτα ἐκεῖνη δὲν θὰ ἔπερνοῦσε ποτέ, ὅτι δὲν θὰ ξανατέλλε πλέον φῶς ἡμέρας εἰς τὸν κόσμον, ὅτι θὰ ἔμενεν αἰωνίως καὶ αὐτὴ ἐκεῖ, μαζῆ μὲ τὴν σκελετώδη ἐκεῖνην ἀγριογυναῖκα, ἡ ὁποῖα ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπάνω εἰς τὸ πάτωμα, μέσα εἰς τὸ θαμβὸν καὶ κατάψυχρον ἐκεῖνο ὀπίσθιον δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε νὰ τρίξῃ ὀλοτρόγυρα καὶ νὰ βογγᾷ ὁ λυσσασμένος ἀπ' ἔξω χιονοστρόβιλος!...

Ἐσήμειναν ὁ ἑσπερινός, ὅταν ἡ Φανὴ, χωρὶς διόλου νὰ καθῆσθαι ἀπὸ τὸ πρωὶ, εἶχε τελειώσῃ σχεδὸν τὴν ἐργασίαν της. Καὶ ὅμως, ἂν καὶ νησικὴ ἀπὸ χθές τὸ βράδυ, δὲν ἠσθάνετο καμμίαν σοβαρὴν κούρασιν. Ἀπ' ἐναντίας, εὗρισκε τὸν ἑαυτὸν της ἀκμαϊότατον νὰ καταβῆ ἀμέσως εἰς τὴν Λαδόσκαλαν διὰ νὰ παραδώσῃ τὸ κλειδί εἰς τὸν κ. Ἀλέξανδρον καὶ νὰ πληρωθῆ τὸν κόπον της. Ἐὰν μάλιστα ὁ κ. Ἀλέξανδρος τῆς ἔδιδε τριανταπέντε γρόσια, ὅπως ἐπέμεινε χθές τὸ βράδυ αὐτῆ, τότε θὰ ἔπαιρναν, ἐπιστρέφοντας, καὶ μερικὰ γλυκύσματα διὰ τὸν Θανασάκην της καὶ θάτρωναν τὸ βράδυ ἀπὸ δύο αὐτὰ τηγνητὰ μὲ πολὺ πολὺ βούτυρον.

Ἀλλ' ὁ κ. Ἀλέξανδρος δὲν ἦτο εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅταν ἐπῆγεν αὐτή! Ὁ δὲ θυρωρὸς τῆς εἶπεν, ὅτι τώρα πρὸ ὀλίγου ἔφυγε, καὶ ὅτι ἠμποροῦσεν ἀκόμη νὰ τὸν προφθάσῃ εἰς τὴν Γέφυραν.

Ἡ Φανὴ τοῦ ἔδωκε τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ καί, ὡσὰν τρελλή, κατέβηκε καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Δὲν ἐπρόφθαγεν ὅμως νὰ πατήσῃ τὴν Γέφυραν, καὶ εἶδε νὰ φεύγῃ τὸ βαπόρι τοῦ Καδῆκιοῦ, ἐνῶ ὁ κ. Ἀλέξανδρος ἀπὸ μέσα τὴν ἐφώναζεν, ὅτι ἠναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἐνωρίτερα διὰ νὰ ἐπιστατήσῃ τὰς ἀποσκευάς του, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀφίση ἀπόψε τὸ κλειδί εἰς τὸν θυρωρὸν τοῦ γραφείου, καὶ νὰ ἔλθῃ αὐριον διὰ νὰ πληρωθῆ...

Αὐριον!...

Τί ἀσήμαντος λέξις δι' ὅσους ἔχουν νὰ φάγουν σήμερον!

Τότε μόνον ἡ Φανὴ ἠσθάνθη, ὅτι ἦτο κουρασμένη. Ὅλαι αἱ κλειδώσεις τοῦ σώματός της ἐπονοῦσαν τρομερά, καὶ τὰ πόδια της δὲν ἠμποροῦσαν πλέον νὰ τὴν σηκώσουν. Ἐστηρίχθη ἐπάνω εἰς ἕνα μέγαλον κιβώτιον, ριχμένον εἰς τὴν ἄκραν τῆς σκάλας καί, μὲ βλέμμα ἀποκαμωμένον, παρετήρησε τὸ βαπόρι, τὸ ὁποῖον ἀπεμακρύνετο ὀλοταχῶς μέσα εἰς τοὺς ἀφρούς τῶν κυματισμῶν του, ἐνῶ ὁ κ. Ἀλέξανδρος, καλοτυλιγμένος εἰς τὸ χονδρόν του ἐπανωφόριον, ἐξεδίπλωνε διὰ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα του.

Ἦτο πλέον βράδυ. Κόσμος ἄπειρος ἐπηγαινοήροχετο ἀπὸ τὴν Γέφυραν· ἔσπευδε, φροτωμένος μὲ διάφορα ὀψώνια, εἰς τὰς κατοικίας του...

Ἡ Φανὴ ἔβλεπε τριγύρω της, ὡς ἀφηρημένη, χωρὶς νὰ ξεύρῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Καὶ μόνον ὅταν ἠσθάνθη, ὅτι τὸ διαπεραστικὸν ψῦχος τῆς ἐπάγωνε τὸ ἰδρωμένον της σῶμα, ἤλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της καὶ ἤρχισε τὰ κλαίη δυνατὰ, ὡσὰν μωρὸ παιδί. Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς περαστικούς δὲν ἐγύρισε νὰ τὴν ἰδῆ καὶ ὄλοι, ὅσους ἐτέλμησε νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ τοὺς εἰπῆ τὸν πόνον της, τὴν ἀφιναν κ' ἔφευγαν δρομαῖοι.

Ἐπὶ τέλους, ἐπῆρε καὶ αὐτὴ τὸν δρόμον της νὰ φύγῃ. Ναι! νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σπῆτι της, νὰ καθῆσθαι, νὰ ξαπλωθῆ μέσα εἰς τὸ στρώμα της καὶ νὰ ξεκουρασθῆ, καὶ κακὰ ψυχρὰ!... Ὅ, τι γίνῃ, ἄς γίνῃ!

Ἡ ἀπελπισία κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἐγωῖστην. Καί, τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην, ἡ Φανὴ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν της ἠθέλε νὰ φροντίσῃ!

Ἦτο νύκτα περασμένη, ὅταν ἐφθασεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν τῆς κατοικίας της. Ἀπὸ μέσα ὁ Θανασάκης της ἐκλαίεν, ἐνῶ ἡ γραῖα πενθερά της ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ: — Μὴ κλαῖς, υἱόκα μου, ἐσύ! μὴ κλαῖς!...

Τώρα, ὅπου εἶναι, θὰ ἔλθῃ ἡ μανίτσα σου νὰ μᾶς φέρῃ παράδες!... Νὰ μᾶς φέρῃ φαγιά! Ἐ' ἀνάψωμεν καὶ τὴν λάμπαν!... Νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ φέρῃ καὶ σιτάρι διὰ νὰ κάμωμεν καμπόσα κόλλυβα διὰ τὸν πατεράκη σου, ποῦ εἶναι μέσα στὰ χόματα, μεθαύριον ποῦ εἶναι ψυχოსάββατον!... Μὴ κλαῖς, παιδί μου, νὰ μὴ ἔλθῃ καὶ σ' ἀκούσῃ!... Νά! διές: ἔξω ἐνύκτωσε. Ὅπου εἶναι θάλλῃ κ' ἐκεῖνη!... Ἐγὼ τὴν ἀκούω ποῦ ἔρχεται ἀπὸ μακρὰ... Καὶ ποῦ νὰ ξεύρῃς τί εἴμορφο παρημῦθι ἔχω

GEORGES-ANTOINE
ΓΕΩΡ. ΕΥΕΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ

Μ. ὁδὸς Πέραν,
Δίοδος Ἀζναδούρου, 18.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΙ ΥΑΙΚΑ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ
ΠΤΕΡΩΝ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΥ

Καθημερινὰ ἀφίξεις ἐκ Παρισίων
ὕλικου πρώτης ποιότητος καὶ πάντοι
τελευταίου συρμού.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ - ΚΟΜΨΟΤΗΣ - ΕΝΤΕΛΕΙΑ

νά σου 'πώ 'στερ' ἀπὸ τὸ φαγί! . . . Θὰ σοῦ 'πώ τοὺς δέκα δράκους 'ποῦ πῆγαν στὸ βουνὸ κ' ἔκλεψαν τὰ φλωριά τοῦ δεσπότη! . . .

Ἡ Φανῆ ἔφριξε. Πρὸς στιγμὴν ἐπανεῦρε πάλιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της καὶ ὄλον τὸ μητρικὸν θάρρος της. Οὐτ' ἐκρύωνε πλέον, οὔτε καὶ κουρασμένη ἦτο! Ἐπρεπε νὰ κάμη κἀτι τι διὰ τὸν Θανασάκην της, καθὼς καὶ διὰ τὸν πατέρα του 'ποῦ εἶναι μέσα στὰ χόματα! . . .

Πῶς τὸ ἐξέχασεν, ὅτι μεθαύριον εἶναι ψυχασάββατον! . . .

Χωρὶς νὰ κάμη καθόλου θόρυβον, ἐβγήκε πάλιν εἰς τὸν δρόμον. Καὶ πρῶτον ἐπῆγεν εἰς τὸν παντοπώλην της. Τὸν ἐφώναξεν ἔξω, τοῦ εἶπε τὰ καθέκαστα, τὸν ἐξώρκισε νὰ τὴν βασιτάξῃ ἀκόμη μίαν βραδείαν. Θὰ τὸν ἐπλήρωνεν αὔριον, δίχως ἄλλο! Εἶχε νὰ πάρῃ καὶ αὐτὴ τριάντα γρόσια!

Ἄλλ' ὁ παντοπώλης, ἀλλοίμονον! Οὐτ' ἐστάθηκε κἀν νὰ τὴν ἀκούσῃ μέχρι τέλους. Καὶ μ' ἓνα ξηρότατον «Ὅχι!» τὴν ἀφῆκε κ' ἔφυγε κ' αὐτός.

* *

Ἄλλ' ἡ Φανῆ δὲν τρομάζει πλέον. Θὰ εὖρῃ ἄλλο μέσον σωτηρίας. Τῆς μητέρας ἡ ψυχὴ εἶναι ἀνεξάντλητος εἰς ἐπινοήσεις!

Θὰ ἐπῆγαινε νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρταν τῆς κ. Χρυσούλας, ἡ ὁποία πολλάκις ἕως τώρα τῆς εἶχεν ἔλθει βοηθός. Μήπως καὶ τὰ ρουχάκια, τὰ ὁποία φορεῖ ὁ Θανασάκης της, αὐτὴ δὲν τοῦ τὰ ἔχει δώσει! Εἶναι ἀληθές, ὅτι προχθὲς τὴν Κυριακὴν 'ποῦ ἐπῆγε καὶ τὴν ἡμέραν, δὲν τῆς εἶχε δώσει τίποτε, οὔτε μισὸ ψωμί. . . Τῆς εἶχε 'πῆ μάλιστα νὰ μὴ ξαναπάγῃ πλέον εἰς τὸ σπῆτί της, διότι τὴν συγχίζει μὲ τὰ κλάμματά της καὶ μὲ τὰ παρακάλια της. . . Ἄλλ' αὐτὴ ἀπόψε δὲν θὰ τῆς ἐζητοῦσεν ἐλεημοσύνην! Θὰ τῆς ἐγύρευε δανεικὰ ἕως αὔριον τὸ πρωί, καὶ θὰ τὴν ἐξώρκιζεν εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνδρός της, ὁ ὁποῖος ζῆ εἰς τὰ ξένα, νὰ τὴν λυπηθῇ καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ. . . Τί νὰ σοῦ κάμη κ' ἡ καὶ μὲν ἡ κ. Χρυσούλα! Εἶναι κ' αὐτὴ μητέρα τριῶν παιδιῶν καὶ, ὁσονδήποτε κ' ἂν ἔχη κανεὶς τὸν καιρὸν του, μὲ τὴν σημερινὴν κατάστασιν τοῦ βίου πάντοτε δυσκολεύεται νὰ κάμη καὶ καλωσύνας. . .

Εἶχε στρέψῃ τὴν γωνίαν τοῦ σπητιοῦ, ὅταν ἡ ἐξώπορτα τῆς κ. Χρυσούλας ἠνοιξε κ' ἐξῆλθεν ἓνας κύριος. Ἡ Φανῆ παρεμέρισε διὰ νὰ μὴ τὴν ἴδουν. . . Ἄ! ἦτο ὁ κύριος Γιώργος, ὁ ἀνδράδελφος τῆς κ. Χρυσούλας. Τὸν ἐγνώριζε πολὺ καλά, διότι ἦτο ἄλλοτε καὶ αὐτὸς πελάτης τοῦ μακαρίτου.

Ἄλλά, τί λόγια εἶναι αὐτά, τὰ ὁποῖα τοῦ λέγει μὲ σιγανὴν φωνὴν ἡ κ. Χρυσούλα! . . .

— Νὰ προσέξῃς νὰ ἦναι τὸ ἀμάξι κλειστόν καὶ νάχῃς μισοκαταιβασμένα τὰ στόρια. Τὴν περασμένην Παρασκευὴν, θυμάσαι; ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς στοχασθῇ ἡ Στρατήδαινα! Καὶ νὰ μὴ μὲ περιμένῃς κοντὰ εἰς τὸ Ταξείμι! Ἄλλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸν κῆπον, ἔμπρὸς εἰς τὰ ἀρμενικὰ μνήματα.

Ἡ Φανῆ ἐνόμισεν, ὅτι ὠνειρεύετο. Τρομαγμένη δὲ δι' ὅσα ἤκουσεν, ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς νὰ φύγῃ, διὰ νὰ μὴ παρεξηγηθῇ. . . Ἄλλ' ἡ ἀνάγκη της ἦτο ἀπόλυτος, καὶ ἐλπίδα ἀπ' ἄλλου δὲν εἶχεν. Ἐν τούτοις δύο φορὰς ἐπῆγεν ἕως εἰς τὴν πόρταν, καὶ δύο φορὰς ὀπισθοχώρησε, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ κτυπήσῃ. Ἐπὶ τέλους, ἔκλεισε τὰ μάτια της κ' ἐκτύπη-

σεν ἀπαλὰ-ἀπαλὰ, ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ μὴ τὴν ἀκούσουν.

Ἡ κ. Χρυσούλα ἠνοιξεν ἀμέσως. Ἄλλ' ἅμα εἶδε τὴν Φανῆν, ἐξέσπασεν εἰς ὀργὴν μεγάλην.

— Ἐσὺ εἶσαι πάλιν; τῆς εἶπε. Τί θέλεις αὐτὴν τὴν ὥραν ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτί μου; Αὐτὴν τὴν μέθοδον ἡμέρες τώρα; νὰ περιπατῆς τὴν νύκτα καὶ νὰ κατασκοπεύῃς τὰ σπῆτια τῆς γειτονιάς;

Καὶ τὴν παρετήρησε κατάματα, μὲ βλέμμα τρομαγμένον καὶ ἀνήσυχον.

Ἄλλ' ἡ Φανῆ δὲν τὴν ἄφισε νὰ εἴπῃ περισσότερα. Τὴν παρετήρησε καὶ αὐτὴ μὲ τὰ κουρασμένα μάτια της, γεμάτα ἀπὸ πρᾶσιμα καὶ οἰκτον, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἀφθόνως ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ βλέφαρά της.

— Κυρία Χρυσούλα μου! εἶπε σταυρῶνουσα τὰ χέρια της. Ἐγὼ τὰς καλωσύνας 'ποῦ μ' ἐκάματ' ἕως τώρα μόνον βλέπω! . . . Δὲν ἤλθα διὰ νὰ σᾶς κατασκοπεύσω. . . Μάρτυς μου ὁ Θεὸς 'ποῦ εἶν' ἀπ' ἐπάνω! . . . Ἡ μαύρη τύχη μου μ' ἔφερεν αὐτὴν τὴν ὥραν ἐδῶ, ἔμπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ σας. . . Ξεύρετε, ὅτι δὲν ἤμπορῶ νὰ γίνω κακὴ διὰ σᾶς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν καλὰ μόνον ἕως τώρα εἶδα! . . . Ἄλλ' οὔτε κ' ἐλεημοσύνην ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω. Θέλω μόνον νὰ μοῦ δώσετε ὀλίγα δανεικὰ διὰ νὰ περάσω ἀπόψε. Ἐδούλεψα ἀπὸ τὸ πρωί, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ μὲ πληρώσουν. . .

Ἄλλ' ἡ κ. Χρυσούλα ἔμεινεν ἄκαμπτος. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπανεῦρεν ὄλον τὸ θάρρος της καὶ, μαζὶ μ' αὐτό, ὅλην τὴν προπέτειάν της.

— Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω τίποτε, εἶπε, καὶ νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ! . . . Θαρρεῖς, φαίνεται, 'ποῦ δὲν ξεύρω ἐγὼ τί δουλειὰς κάμνουν αἱ γυναῖκες τοῦ εἴδους σου! . . . Ἐγὼ μάλιστα σὲ εἶδα ἀπὸ πρὶν ὅτι παρεμόνευες ἐδῶ κοντὰ, καὶ διὰ τοῦτο σ' ἔπαιξα, πρὸ ὀλίγου, αὐτὸ τὸ παιγνίδι! . . . Μήπως μ' ἐνόμισες ἀπ' ἐκεῖναις 'ποῦ φαντάζεσαι καὶ ἤλθες νὰ μ' ἐκβιάσῃς; Εἶσαι πολὺ μικρὴ ἀκόμη ἐσὺ διὰ νὰ μετρηθῆς μαζί μου! . . . Πῆγαινε τώρα, νὰ σὲ ἴδῶ, νὰ μοῦ κάμῃς τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐμελέτησες!

Ἡ Φανῆ ἔμεινεν ἀναυδος. Οὐδέποτε ἐπρόσμενε τόσον θράσος.

— Ἀχ! κυρία μου, εἶπεν. Ὁ Θεὸς νὰ δίδῃ τὴν ὑγείαν σας καὶ νὰ σᾶς φυλάγῃ ἀπὸ τὴν κακὴν τὴν ὥραν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὴ διὰ νὰ σᾶς κάμω κακόν!

Ἄλλ' ἡ κ. Χρυσούλα εἶχε κλείσει πλέον τὴν πόρταν της, ἠκούετο δὲ ἀπὸ μέσα ἡ φωνὴ της νὰ ὑβρίζῃ καὶ νὰ βλασφημῇ «αὐταῖς ταῖς προστυχογυναίκαῖς, αἱ ὁποῖαι ζοῦν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κολάζουν τὸν κόσμον» . . .

* *

Ἡ Φανῆ ξαναπῆγε στὸ σπῆτί της. Ὁ Θανασάκης της δὲν ἔκλεισε πλέον! . . . Ἐγελοῦσε δυνατὰ, ἔλεγε τὸ ποίημά του, κ' ἐφώναζε:

— Γιαγιάκα! τὸ παραμυθάκι σου λοιπόν, τώρα 'ποῦ μᾶς ἔφερ' ἡ ἅμια Ζωὴ φαγί!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐβγαίνεν ἀπὸ μέσα κ' ἡ ἅμια Ζωή. Ἡ Φανῆ ἠθέλησε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἀλλ' αὐτὴ οὐκ ἐστάθηκε νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Δὲν κάμνεις τὴν δουλειάν σου, καλὲ κοπέλλα μου! τῆς εἶπε. Συγκάτοικοι εἶμασθε, καὶ πρέπει νὰ συντρέχωμεν ἡ μιὰ τὴν ἄλλην, κ' ἄς εἶναι κ' ἀπὸ τὸ ὑστέρημά μας! Καληνύκτα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
μαθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

ΣΟΒΑΡΑ ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ἤλθεν εἰς τὰ γαλλικὰ φύλλα καὶ σχολιάζεται μ' ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν ὑπ' αὐτῶν μία σοβαρὰ εἰδησις. Σοβαρὰ καὶ εὐχάριστος, προσθέτουν. Ἄλλὰ ποῖα; Ἀκούστε τὴν καὶ κρίνατε:

Οἱ ἄνδρες τῆς ἀνωτέρας ἀγγλικῆς κοινωνίας ἀρχίζουν ν' ἀφίνουν τὰς λέσχας των, ὅπου, ἀπὸ ἐνὸς αἰῶνος καὶ πλέον, εἶχε καθιερωθῆ συνήθεια νὰ συγκεντρώνωνται, νὰ παίζουν χαρτιά, νὰ πίνουν καὶ νὰ συζητοῦν πολιτικά, καὶ ἀντ' αὐτῶν φαίνονται συχνότερα πλέον εἰς τὰ θέατρα καὶ τὰ σαλόνια.

Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία τῶν Λονδρέζων μόδα, τὴν δικαιολογοῦν δὲ ὁμολογοῦντες, ὅτι «αἱ λέσχαι εἶναι μελαγχολικαί, πληκτικαὶ καὶ ἀνιαραί, ὡς ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς παρουσίας γυναικῶν!»

Ὁ ἀγγλικὸς ἵπποτισμὸς ἀναγνωρίζει λοιπόν, ὅτι δὲν ὑφίσταται ψυχαγωγία καὶ τέρψις, ὅταν τὸ ὄραϊον φύλον δὲν συμμετέχῃ. Καὶ μὲ τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν διακόπτει μίαν ἀποχωριστικὴν τῶν δύο φύλων τάσιν, ἡ ὁποία — καθὼς εἶχε γραφῆ — κίνδυνος ὑπῆρχε νὰ ἐξελιχθῇ εἰς πλήρη ἀδιαφορίαν!

Εὐτυχῶς, ἰδοὺ ὅτι οἱ Ἄγγλοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν κλόμπ, εἶχον πρῶτοι ἀποσυρθῆ τῆς κοινωνίας τῶν γυναικῶν ἐπὶ ζημίᾳ αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ, δεικνύουν διὰ τῆς ἐπιστροφῆς των, πρῶτοι πάλιν, ὅτι ἡ παρουσία τῶν γυναικῶν εἶναι ἀναγκαία εἰς κάθε κοσμικὴν συγκέντρωσιν, διὰ νὰ δημιουργῇ τὴν εὐάρεστον ἀληθῶς ἀτμόσφαιραν, νὰ ἐμπνέῃ καὶ νὰ ἀρύτῃ τὰς συνομιλίαις, νὰ δίδῃ τὸν τόνον μὲ μίαν λέξιν.

Γυναικεῖον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον σχολιάζει τὸν γυρισμὸν αὐτόν, διατυπώνει καὶ τὰς ἐξῆς σκέψεις:

«Οἱ ἄνδρες ἐκπροσωποῦν τὴν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες τὴν χάριν. Ἐχουν ἐφευρετικότητα, τόνον καὶ βάθος συλλογισμοῦ, ἀλλ' ἔχομεν πλοῦτον φαντασίας καὶ λεπτοτάτην εὐαισθησίαν.

»Ἐπειδὴ ἐπιδιώκουν νὰ μᾶς ἀρέσουν, καὶ ἡμεῖς ἐξ ἄλλου εὐχόμεθα νὰ μὴ τοῖς εἴμεθα δυσάρεστοι· αἱ ἀμφοτέρωθεν προσπάθειαι ἀναπτύσσουν εἰς τὸν ἀνώτερον δυνατὸν βαθμὸν τὰ φυσικὰ χαρίσματα καὶ δημιουργεῖται οὕτως ἡ εὐγενεστέρα καὶ θελκυικωτέρα ἄμιλλα».

— ΔΟΣ.

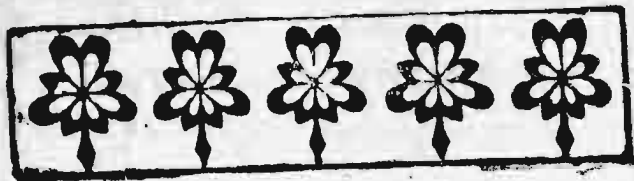
Κυρίαί,

Προμηθευθῆτε ἐκ τοῦ μοναδικοῦ καταστήματος κυρίου Σ. Δόντη

A LA MODE PARISIËNNE

Πέραν, δίοδος Τοῦνελ, ἀριθμ. 5,

Φόρμας Εὐρωπαϊκὰς εἰς ὅλα τὰ εἶδη καὶ ἐταίμους Εὐρωπαϊκὰς (model), ὅλα τὰ εἶδη διὰ καπέλλα, εἰς τιμὸς ἀπιστεύτως εὐθηνάς. Ὅλος ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν τὰς γυναικείας κομώσεις (μαλλιά) τοῦ ἰδίου καταστήματος, κατασκευαζομένης ὑπὸ ἐδικοῦ διπλωματούχου, ἀπαραιτήτους διὰ κάθε Κυρίαν.

BYZANTINAI HMEPAI

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο καιρός μας φαίνεται ότι έμμηθη την έν ΄Αλβανία κατάσταση και ότε μέν καλλιτε- ρεύει, ότε δέ χειροτερεύει. Η βροχή, ή όποια άποδίδεται εις τά ηλεκτρικά σύρματα των τροχιο- δρόμων, δέν έννοει να μäs άποχωρισθί, άπαράλ- λακτα όπως δέν θέλει να άποχωρισθί το στέμ- ματος και ό πρίγκηψ τοΰ Βήδ.

**

Εύτυχώς έν ΄Αλβανία ή κατάσταση ήρχισε να καθορίζεται. Ο πρίγκηψ άπεφάσισε να κάμη έφοδον κατά των έπαναστατών. Το Δυρρά- χιον τρομοκρατείται και ό Βήδ μόλις κρα- τεύεται στα πόδια του. Οι ΄Ιταλοί, οι όποιοι συνέλαβον την ιδέαν να δημιουργήσουν την ΄Αλβανία, συλλαμβάνονται τώρα υπό των Ολλανδών αξιωματικών και κατόπιν πολλαπλών θυσιών άπολύονται διά να θύσουν και άπολύσουν επί της άτυχούς ΄Αλβανίας. Η ΄Ιταλική Κυβέρνησις, αίσθανομένη, ότι αι δυνάμεις της δέν είνε άρκεταί, άπεφάσισε να στείλη εις Δυρράχιον τον κ. Μαντζουνί!

**

Αί έκκλησίου και τά σχολεία μας από τής Δευτέρας έκλεισαν. Το μέτρον αυτό ηήχα- ρίστησε τους μαθητάς των Σχολείων, διότι το κλεισίμον επήλθεν εις πλείυ κατάλληλον στιγμήν, όποτε δηλαδή έπρόκειτο να δώσουν τάς έξετά- σεις των και θα ύφίσταντο μαρτύρια Ιεράς έξε- τάσεως.

**

Πλήν των έπιτρόπων, οιτινες έπαυσαν να έχουν δοσοληψίας με τό γλυκύ και μελιστάλακτον παγκάρι, τό κλεισίμον των έκκλησιών ηήχαρίστησε πολύ τους κορτάκιδες, από τους όποιους διαρκώς και άεννάως τά Ινδάλματά των, εις τά όποια έδι- δον ύπόσχεν γάμου, άπήλθον την έκπλήρωσιν των ύποσχέσεών των.

Τώρα παρομοία ένόχλησις άποκλείεται. — Τί να σου κάμω, καυμένη; Τώρα είναι άδύ- νατον να στεφανωθώμε!

**

Βάτι άπίστευτον άγνέλλεται από τό Παρίσι: Κάποιος ηύτοκτόνησε, διότι απέθανεν ή πενθερά του. Το έκτακτον τοϋτο γεγονός μäs ήνάγ- κασε να ζητήσωμεν από τον έν Παρισίους άντα- ποκριτήν μας τηλεγραφικώς λεπτομερείας.

Σήμερον δέ την πρωίαν έλάβομεν τό κατωτέρω τηλεγράφημα: «Θάνατος πενθεράς έπέφερεν υπερβολικήν χα- ράν γαμβρού, όστις, τρελλαθείς, κατόπιν ηύτοκτό- νησε!» Τοιοιτοτρόπος εξηγείται εύκόλως ή μεταδοθεΐσα είδησις τής άυτοκτονίας.

**

Γραφικωτάτη ή άγρυπνία, ή όποια έτελέσθη εις τον Ναόν τής Παναγίας επί τή άνα- χωρήσει τής Τιμίας Ζώνης. Κόσμος πολύς συνε- κεντρώθη και μαζή με τον κόσμον και οι λωποδύται.

Ηκούσαμεν και τό εξής χαρακτηριστικώτατον: — Είνε πολύ παρήγορος ή άπόφασις τής ΄Επι- τροπής. Έκατάλαβε φαίνεται πώς κοιμάται

και άπεφάσισεν επί τέλους να κάμη και μιá άγρυπνία!

**

Εορτολόγιον. Αύριον, Κυριακήν των ΄Αγίων Πάντων, εορτάζουν και μερικοί κομψευόμενοι τοΰ Πέραν, οι όποιοι, χάρις εις την ύποκρισίαν των, περνούν για άγιοι! Έξαιρετικώς ό συνεργάτης μας κ. Γκέιβελης δέν εορτάζει.

το Κοζύβριον

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Τήν μεταπροσεχή Τετάρτην, 11 ΄Ιουνίου, άναχωρεί ή πρώτη εις Παρισίους έκδρομή τοΰ κ. Θ. Βαλαά.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΤΣΙΚΗ

(Τοΰ τακτικού ήμών άνταποκριτοΰ).

ΣΥΝΕΝΤΙΦΕΙ ΜΙ ΤΟΥΝ ΘΙΟ!

΄Ιν τοΰ παμπόρ, άύθημιρόν.

Φεύγοντας άπ' τοΰ ΄Αργυρόκαστρον λαθρομ- πουρ'κφ τον τρόπον, ξαπλώνουμι ίνιός τοΰ άύ- τουκίνητον οϋτουμουμπιλ κι ριμβάζου μπακαρίους, σκιπτόμινους την Πηνιλόπ' την κακουμοιριασμέν', ή οϋποία ίπέπρουτου να μπιρδέψ' έν τοΰ ήμέτιρον Ιρουτ'κόν δίκτυον.

**

΄Ικει τοΰ πηπατοΰσιν τοΰ άύτουκίνητον, μι πέρν' ύπνους γλυκύτατους. Μι φινότανι πώς μι νανουρίζανι πηνήντα πέντι ώμμουρφις κουπιλλοϋ- δις προτουφανιστάτ'ς προίλέφσιους κι βιουμηχα- νίας κι μι γαργαλιέβανι διαφουρουτρόπους.

Κι άπάν' στοΰ γαργάλιμα των έν λόγου κουπιλ- λούδου, βλιέπου πηρίρουν όνειρον. Μι φινότανι πώς ήμ'να άίρουπλάνου κι άνιβαίνου κι άνιβαίνου κι όλου άνιβαίνου. Πηράσανι δηθεν πέντι μέρις ποΰ άνέβανι δηθιν, κι φθάνου δηθιν σι άπαξ πα- λάτ' μι μαρμαρένιες σκάλις κι μι μαλαματουκαπι- σμένις κουλώνις. Κι σταματάου έμπρουσθιν στοΰ παλάτ' κι βλιέπου γυρουβουλιά κι θαυμάζου του περιβάλλον.

Κι ίκει ποΰ έβλιπουν σάν βλακόμιτρον, βλιέπου δηθιν ν' άνοίγ' ή πόρτα τοΰ παλάτ' κι να βγαίν' δηθιν οϋ Θιός κι να μι λιέη!

— Άπ' Ιδω, άπ' Ιδω, κύρ Μήτρον. Πηράσι στοΰ σπήτι μ'.

Κι μιταβαίνου κι μπαίνου στοΰ παλάτ' τοΰ Θιου. — Κι τί χαμπάρια; Πώς τά πηνάτι ίκει κάτ' στούν κόσμου; μι λιέει οϋ Θιός κι μι δίν' τον καπνό τ' να κάμου τσιγαράκ'.

— Μή τά ρουτ'ς, Θιέ μ'. Οϋ κόσμους χάλασιν. Κι τοΰ φταιξιμου είνι θ'κό σ'.

— Γιατί, οϋρέ πιδί μ'; μι λιέει οϋ Θιός συνι- σταλμένους.

— Διότ' άφου κατάλαβις τί παληόμουσους ήτου κι άπιφάσις να τον πνίξης όπους πνίγ'νι οι τουκουγλύφτις, έκαμς λάθους να βάλ'ς τον Νωί στοΰ κι βώτι οϋν κι να τον γλυττώσ'ς.

— Έχ'ς δίκηον, πιδί μ'.

— Τώρα όμους είνι άδύνατον να κάμ'ς τίπου- τις. Διότ' οϋ κόσμους δέν καταστρέφτι οϋτι μι τον κατακλυσμόν, διότ' έχ' παμπουράκια κι μπαίν', οϋτι διαφουρουτρόπους, διότ' έχ' ό,τι τον χρειά- ζιτι για να σουθ'.

— Πουλύ φρονίμους σκέπτισι, μι λιέει οϋ Θιός κι άναστενάξ' Ινδουμύχους. — Κι πώς τά πην'ς Ιδω Ιπάν', Θιέ μ'; λιέου Ιγώ στούν Θιό. — Μουνουτουνία κι άγιους οϋ Θιός, μι λιέει οϋ Θιός.

**

΄Ιν τοΰ μιταξϋ τοΰ ήμέτιρον μάτ' έπισιν Ιπάν' οί κάτ' τιφτέρια.

— Τί είνι ίκεινα τά τιφτέρια, Θιέ μ'; — Αϋτοϋνα είνι τά τιφτέρια ποΰ έχου γραψ' τής άμαρτίς τοΰ κουσμάκ'.

— Μαρ' τί μ' λιές; λιέου Ιγώ μιτ' Ικπλήξιους. ΄Ιπιτρέπιτι, πηρικαλοϋμεν, να Ιπιθιουρήσου τοΰ τιφτέρ' ποΰ γραφ' για τον ύποφινόμινον; ΄Ηθιλα να ξιέρου τοΰ ήμέτιρον παθητ'κόν κι Ινιργητ'κόν.

— Αϋτοϋνα είνι παληά τιφτέρια, μι λιέει οϋ Θιός. Είνι τώρα πηνήντα χρόν' ποΰ σταμάτ'σα τη διπλουγραφία. Τώρα δέν γραφου τίπουτις πλέουν.

— Ωστι τοΰ λ'πόν μäs παράτησις; Άμ' για δαϋτου χάλασιν οϋ κόσμους.

— Τί ήθιλις να κάμου, πιδί μ'; Γηράσαμι πλείουν κι πρέπ' να άναπαυθώμι. Κι τοΰ λόγου σ' πώς τά πην'ς, ίκει κάτ'; Εισι Ιφχαριστημένους;

— Κι είμι κι δέν είμι, λιέου Ιγώ διπλουματ'κφ τον τρόπον.

— Εισι παντριμμένους; μι λιέει δηθιν οϋ Θιός. — Κουρουιδέβ'ς, οϋρέ Θιέ μ'; Οϋ γάμους όπους εγινι άύθημιρόν είνι μόνον για κείνους ποΰ είνι για δέσιμου. Οι φρον'μοι άνθρ'π' οϋδέπουτις παν- τρέβουτι σήμερον. Κι οι συχαίρου Ιγκαρδιους ποΰ δέν παντρέφτηκις. Αϋτοϋνου σημαίν' πώς εισι φρονίμους άνθρουπους, λιέου δηθιν στοΰ Θιό.

— Κι τί λιέει για Ιμένα οϋ κόσμους; μι λιέει οϋ Θιός.

— Είνι προντιμώτιρον να μη μάθ'ς τίπουτις. Οϋ κόσμους, Θιέ μ', στραβουπάτ'σιν, πήριν τον καθήφορου κι νυχθημιρόν οι βριξ'. Μόνουν όταν έρθ' σι σφιξ', τότενις σι θυμάτι κι φουναξ': « — Θιέ μ'! Θιέ μ'! Κι Ιπειδής τοΰ λόγου σ' δέν χαμπαρίζ'ς άπου κουλακίς κι δέν βουηθ'ς τον κόσμου, λιέει πώς εισι κοϋφάλαλοϋς κι δέν άκοϋς κι πώς γήρασις κι ξαναμουράθ'κις.

**

Οϋ Θιός άνιστέναξιν σιντουρείους, Ιχάτιδιπιν τά γένεια τ' κι χτύπησιν τοΰ κ'δουν'.

Σι λιγάκ' μπαίν' μέσα οϋ άγιους Πέτρος, κάμν' τρεις μιτάνιες κι λιέει στοΰ Θιό:

— Διατάξιτι! — Άκουσι, Πέτρον. Τί έχουμι να φάμι σήμε- ρον; Θα κρατήσομι τον Μήτρον να τον φιλέ- ψουμι, λιέει δηθιν οϋ Θιός.

— Γιέροντά μ', λιέει οϋ Πέτρος, σήμερον δέν έχουμι τίπουτις. Τοΰ δουλ'κ' ποΰ είχαμι Ιδρα- πέτιφοσι μι τον Ιξάδιρφο τ' κι ή μαγειρ'σα σήμε- ρον τοΰ προϋ έκαμιν άπιργία Ιπειδής ήθιλιν να βάλουμι έν τ'φ μαγειργιό καναπέδις κι πουλ'θρόνις για να κάμ' άπρε-μιντι.

— Πουλύ καλά, λιέει οϋ Θιός. Πήγνι στούν μακαλά', πάρι μιρ'κά αυγά κι κάμι τα οϋμ'λιέτα.

— Έχιτι τίπουτις ψλά; λιέει μιτά συστουλής οϋ Πέτρος.

— Δέν έχου, λιέει οϋ Θιός. Πάρ' τα βησιέ.

— Πουλύ καλά, λιέει οϋ Πέτρος κι βγαίν' όξου.

— Οϋ βίους, κύρ Μήτρον, κατάντησιν άνυπό- φουρους.

— Τί να κάμ'ς, Θιέ μ'; Θα πηράσ'νι κι αϋτοϋνα. Κ' ήμεις ίκει κάτ' τραβοϋμι τοΰ διάουλό μας άπ' τά δουλ'κά.

— Νά, πάρι διάβασι την Ιφημιριδα, μι λιέει δηθιν οϋ Θιός. ΄Ιγώ παένου στοΰ γραφειου μ' κι κατόπ' σάν γίν' ή οϋμ'λιέτα τρώμι κι κάμουμι πηρίπατον.

— ΄Ιφχαρίστους, λιέου Ιγώ. Κι βγαίν' οϋ Θιός κι μένου μόνους έν τοΰ δου- μάτιον κι ριμβάζου κι σκέπτουμι τον κακουμοίρ' τον Θιόν ποΰ έχ' κακά γηράματα.

**

Μι τοΰ προσιχ'ς ταχυδρομειον θα σ'ς ιμ- βάσω τοΰ ύπόλοιπον τοΰ ριντιβοϋ μι τον Θιό, όπ'ρ είνι Ιπι σπουδαίον γιγουνότον.

Μήτρος Κατσικης

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος. — Τὴν Κυριακὴν ἐνώπιον πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐγένετο ἡ ἐπέτειος ἐορτὴ τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου. Εἰς αὐτὴν ἀντεπροσώπευε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως, προσήλθον δὲ ἡ Α. Ε. ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Δ. Πανᾶς μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Δημαρᾶ, γεν. Προξένου, ὁ κ. Σιμόπουλος, ὁ κ. Σαμελλάροπουλος, ἀντιπρόσωπος τῆς Α. Ε. τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας καὶ πλείστοι ἐκ τοῦ κόσμου τῶν ἐπιστημῶν καὶ γραμμάτων. Τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Γ. Ἀποστολίδης, ὅστις ἀνέγνωσε τὴν λογοδοσίαν τοῦ λήξαντος συλλογικοῦ ἔτους. Ἡ λογοδοσία τοῦ κ. Ἀποστολίδου, διηθησμένη μὲ πολὺ χιοῦμορ καὶ εὐτραπέλιαν ἐκ τοῦ ἀνεξαντλήτου πνεύματος τοῦ γεραροῦ προέδρου, προξένησε πολλὴν ἐντύπωσιν. Ἦτο, ἄλλως τε, καὶ εὐχάριστος. Δι' αὐτῆς ἐμάθομεν τὴν δρᾶσιν τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ Συλλόγου, τὴν οἰκονομικὴν αὐτοῦ εὐεξίαν καὶ, τὸ σπουδαιότερον, τὴν ἐκ 1250 λιρῶν δωρεάν εὐγενοῦς ἀνωμόμου, ὅστις διαθέτει τὸ ποσὸν τοῦτο χάριν οἰκδομῆς τρίτου ὀρόφου, εἰς ὃν ὑὰ ἐγκαθιδρυθῆ ἡ βιβλιοθήκη καὶ τὸ ἀναγνωστήριον τοῦ Συλλόγου. Συγχαίρομεν τὸν ἀνώμουν δωρητὴν, ὅστις διὰ τῆς γενναίας αὐτοῦ δωρεᾶς θὰ δώσῃ νέαν αἴγλην καὶ λαμπρότητα εἰς τὸν Σύλλογον. Μετὰ τὸν κ. Γ. Ἀποστολίδην τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητὴς κ. Χρ. Πανταζίδης, μὲ θέμα: «Τὸ ἔπος παρ' Ὀμήρῳ καὶ Βιργιλίῳ». Ὁ ἀγορητὴς ἀνέπτυξε τὸ θέμα του μετὰ πολλῆς εὐγλωττίας καὶ χάριτος, μεθ' ὃ ὁ πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος ἐπεδαψίλευσε τὰς εὐχὰς τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν τελετὴν προσεφέρθησαν εἰς τοὺς προσκεκλημένους ἀναψυκτικά.

Ἐπιστημονικὴ ἐκδρομὴ. — Τὴν Κυριακὴν διωργανώθη ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν ἀρχιτεκτόνων, ἔργατῶν καὶ συντεχνιῶν ἡ «Ὁμόνοια» ἐκδρομὴ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐργοστασίων Τοιμέντου «Ἐοικὴ-Χισάρ» καὶ «Ἀρσλάν» παρὰ τὴν Ἀρετσούν. Περὶ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, ἣτις ἐστέρφη ὑπὸ ἐπιτυχίας, θὰ γράψωμεν.

Ἐκδρομαὶ εἰς Παοισίους. — Αἱ περισσότεραι τῶν θέσεων τῆς πρώτης εἰς Παοισίους ἐκδρομῆς, ἣτις ἀναχωρεῖ τὴν 11 Ἰουνίου, κατελήφθησαν ἤδη. Μολονότι εἰς τὸ πρόγραμμα ὀρίζεται προθεσμία πρὸς ἔγγραφὴν 15 ἡμέραι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως, ἐν τούτοις πολὺ πρότερον θὰ καλυφθοῦν αἱ θέσεις. Ἡ δευτέρα ἐκδρομὴ ἀναχωρεῖ τὴν 25 Ἰουνίου καὶ ἡ τρίτη τὴν 9 Ἰουλίου. Ἐπειδὴ εἰς ἐκάστην ἐκδρομὴν δὲν θὰ γίνωνται δεκτοὶ περισσότεροι τῶν 30, διὰ τοῦτο οἱ βουλόμενοι νὰ συμμετάσχῳσι τῆς εὐκαιρίας ταύτης πρέπει νὰ σπεύσωσι. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς στέλλεται παντὶ τῷ αἰτοῦσι τι. Ἀπευθυντέον τῷ ὀργανωτῇ κ. Θ. Βαλαλά. Γαλατᾶ, χάνιον ἀγίου Πέτρου, 10.

Σταυρὸς τοῦ Παναγίου Τάφου. — Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν, ὅτι ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης

Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς ἀπένευε τὸν Σταυρὸν τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Μιχ. Ταμπουρᾶ, οἷς καὶ ἀπευθύνομεν συγχαρητήρια.

— Ἐπίσης ἀπενεμήθη ὁ Σταυρὸς τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ εἰς τὸν κ. Γεώργιον Ἀντωνιάδην, διευθυντὴν τοῦ Γραφείου τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας Σταυροδρομίου, ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τῆς κοινοτικῆς ὑπηρεσίας του.

Ἀναχώρησις. — Διὰ τοῦ ρωσικοῦ ἀτμοπλοίου ἀνεχώρησε τὴν π. Δευτέραν εἰς Θεσσαλονικὴν ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Ἀντ. Μουστάκα, διευθυντοῦ τοῦ αὐτόθι Γαλλοελληνικοῦ Βιβλιοπωλείου.

Χειροτονία. — Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ χειροτονία εἰς πρεσβύτερον ἐν τῷ ἰ. ναφ τοῦ ἀγίου Παντελεήμονος τοῦ Ἱερολογιωτάτου κ. Μιλτιάδου Κεστεκίδου ὑπὸ τῆς Α. Σ. τοῦ μητροπολίτου Χαλκηδόνος κ. Γρηγορίου, παραστατούμενον ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ ἐπισκόπου Λεύκης κ. Κωνσταντίνου. Ὁ χειροτονηθεὶς διορίσθη ἱερατικῶς προϊστάμενος Κουσκουτζουαίου. Ἡ ἀπόκτησις προϊσταμένου τῆς μορφώσεως τοῦ κ. Κεστεκίδου εἶναι εὐτύχημα διὰ τὴν κοινότητα, εὐὲν ἕνεκα τυγχάνει ἀξία συγχαρητηρίων τόσοσιν αὐτῇ, ὅσον καὶ ὁ Σεβ. μητρ. Χαλκηδόνος κ. Γρηγόριος διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐκλογὴν του —Κ.

Νέοι προσανατολισμοί. — Μέχρι τινὸς μία σεβομένη ἑαυτὴν καὶ καλαισθητὸς Περαιώτισσα πάντοτε εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην, ἂν ἤθελε νὰ ἐνδυσθῆ καμψὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὸν τελευταῖον συρμόν, νὰ παραγγεῖλῃ τὰς ἐνδυμασίας της εἰς τὸ Παρίσι. Τὸ αὐτὸ ἔκαμνεν ἀκόμη καὶ διὰ τὰς μπλούζας, αἱ ὁποῖαι εἶναι τὸ κυριώτερον τμήμα τῆς γυναικείας περιβολῆς, διότι δι' αὐτοῦ ἀναδεικνύεται ἡ χάρις τοῦ κορμαῦ καὶ ἡ εὐγραμμία τοῦ στήθους. Ἄλλ' ἡ ἀνάγκη αὐτὴ καὶ ἡ δυσκολία παρήλθεν. Ἡ Περαιώτισσα δὲν εἶναι πλέον ὑποχρεωμένη νὰ στέλλῃ τὰς παραγγελίας της εἰς τὸ Παρίσι, διότι τὸ Παρίσι ἦλθεν εἰς αὐτὴν, ἦλθεν εἰς τὸ Γαλατᾶ καὶ εἶναι τὰ μεγάλα καταστήματα τοῦ Τίριγγ. Ἐκεῖ κάθε κυρία θὰ εὕρῃ κάτι, τὸ ὁποῖον θὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ γούστον της καὶ θὰ εἶναι τοῦ τελευταίου πάντοτε συρμοῦ. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ.

Ἐγκαίνια. — Τὴν 1ην Μαΐου ἤνοιξε τὰς πύλας αὐτοῦ τὸ ἐν Βουγιούκδερε ἀριστον ξενοδοχεῖον «Royal» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Σιρκεδζῆ ξενοδοχείου «Vienne» κ. Περ. Ἀνδρειάδου. Τὸ ξενοδοχεῖον «Royal», κείμενον ἐν μέσῳ κήπου, ἔχει δωμάτια εὐρύχωρα καὶ εὐάερα μὲ θέαν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, μαγειρικὴν ἀνατολικὴν καὶ εὐρωπαϊκὴν, ποτὰ πρωτίστης ποιότητος, ὑπηρεσίαν ἀνεπίληπτον, ὕδωρ διαυγέστατον ἐκ τῶν αὐτόθι περιωνύμων πηγῶν, ἐπὶ πλέον δὲ λουτρὰ ψυχρὰ καὶ θερμὰ, θειοῦχά τε καὶ κοινὰ κατὰ τὰ τελευταία εὐρωπαϊκὰ συστήματα. Συγχαίρομεν τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐν λόγῳ ξενοδοχείου, ὅστις οὐδεμιᾶς δαπάνης ἐφείσθη, ὅπως καταστήσῃ αὐτὸ ἐφάμιλλον τῶν ἐν Εὐρώπῃ ξενοδοχείων μὲ τιμὰς μάλιστα μετριαίας καὶ μὲ ἰδιαιτέρας συμφωνίας διὰ τὴν θερινὴν περιόδον.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

τοῦ νέου Κανονισμοῦ τῆς Ἀτμοπλοικῆς Ἐταιρίας «Σεῖρι-σεφαῖν», τέως «Μαχουσέ».

Ἄρθρον 1. — Οἱ ταξιδεύοντες ἐπιβάται, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείας, ὀφείλουσι νὰ καταθέτωσιν ἐνὸρκως, ὅτι δὲν δικαιούνται νὰ διατυπώσωσι παράπονα δι' ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ἤθελε συμβῆ.

Ἄρθρον 2. — Οἱ τε πρὸ, καὶ εἰ μετὰ μεσημβρίαν ταξιδεύοντες, ὀφείλουσι νὰ ἐφοδιάζωνται διὰ καταλλήλου τροφῆς, οἱ δὲ μ. μ. ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ διὰ μιᾶς κλινοστρωμνῆς διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Ἄρθρον 3. — Εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται ν' ἀφίγη τοὺς ἐμέτους του νὰ πλημμυρῶσιν τὰ καθαρώτατα πατώματα τῶν ἀτμοπλοίων της, ὑποχρεουμένων ἀπάντων νὰ συνάξωσι μετὰ προσοχῆς καὶ χωρὶς βίαν αὐτοὺς ἢ ἐντὸς τῶν θυλακίων των ἢ ἐντὸς τῶν ρινομάκτρων των, καθότι τοῦ φαινομένου τούτου (τοῦ ἐμέτου ὄντος φυσικοῦ οὐδόλως εὐθύ νεται ἡ ἐν λόγῳ ἔταιρία, ὡς καὶ διὰ τὸ εὐκίνητον τῶν νέων ἀτμοπλοίων της, καθότι ξένοι δάκτυλοι τὰ κατεσκεύασαν).

Ἄρθρον 4. — Ἡ ἔταιρία ἐπιφυλάσσει ἑαυτῇ τὸ δικαίωμα τῆς ἀλλαγῆς δρομολογίου, ἀρχομένου ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον, ἀφ' ἧς ὥρας ἀκόμη ἐν μέσῃ θαλάσῃ τὰ σκάφη ἐξακολουθοῦσι τὸ παλαιὸν τοιοῦτον.

Ἄρθρον 5. — Τὰ νέα δρομολόγια ἀναρτῶνται παρὰ ταῖς ἀποβάθραις μετὰ διήμερον, οἱ δὲ ταξιδιώται πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑφ' ἐνὸς διερχομένου, ἄλλως κινδυνεύουν νὰ ἀποβιβασθοῦν ὅπου ἡ ἔταιρία διατόξει.

Ἄρθρον 6. — Οἱ ἐπιβάται ὀφείλουσιν ἅπαντες νὰ ἐφοδιασθῶσι δι' ἰδιαιτέρων ὥρολογίων, εὐρισκομένων παρὰ τῇ ἔταιρίᾳ, συμμορφούμενοι μὲ τὰς ὥρας καὶ λεπτὰ τὰς ὑπ' αὐτῶν δεικνυόμενας.

Ὅτι ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Τὸ ΣΚΡΙΠ

ΕΖΗΣΑ...

Τώρα ποῦ μ' εἶπες: — **Σ' ἀγαπῶ** — Μὲ πόν' ἀπ' τὴν καρδιά σου, ἀπὸ τὰ θεῖα χεῖλη σου μῦρα π' ἔχω ροφήσει, ποῦ εἶδ' ἀπὸ τὰ μάτια σου δάκρυον νὰ κλύσῃ γιὰ μέ, καὶ τὸν Παράδεισον ἐγνώρισα σιμά σου,

Κράζω μὲ περιφρόνησι στὸν ἄστατον τὸν βίον: **Σ' ἐνίκησα!** Ἀδιαφορῶ ἂν θέλῃς πειὰ νὰ σβύσῃς. **Ἐξῆσα!** Τῶρ' ἄς καταβῶ στὸ μνήμά μου τὸ κρῦον, ἀφοῦ δὲν ἔχεις τίποτα ἄλλο νὰ μοῦ... χαρίσῃς!

Ἄγκυρα.

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ

Κυρίες, Δεσποινίδες,

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΣΑΣ, ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ ΣΑΣ, ὍΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΔΙΑ ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΑΓΙΕΡ

Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς προελεύσεως, ὅλα τὰ εἶδη τῆς προικῆς εἰς τιμὰς ἀπιστευτῶς εὐθηνᾶς

Εἰς τὸ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ **“ΝΕΣΤΕΡΕΝ”**

ΚΑΣΙΜ ΖΑΔΕ, Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ (πρόφην ὑπαλλήλων Γουζαγοριδῶν)

Πόλις, ὁδὸς Γενὶ Δξαμί, Χασεκῆ Χαμάμ, ἀριθμ. 15—19.

Ὑφάσματα νεωτερισμοῦ διὰ Κοστοῦμ-Ταγέρ, Γκαμπαρδὲν νεώτατον εἰς ὅλα τὰ χρώματα, Ἴμπὸτ διάφορα, Βχίσκορδ εἰς διάφορα χρώματα, Ζακάρδ, Κὸτ-Σεβάλ κλπ **ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΟΥΑΔΕΤ**, Κρεπὸν διάφορα, βαμβακερά, μάλλινα καὶ μεταξωτά, Σαρμεζ ὀλομέταξα εἰς νεώτατα χρώματα, Ἴμπὸτ καμελιὲν ὀλομέταξα, Ζακκάρδ μαλλομέταξα καὶ ὀλομέταξα, Γρεναδὲν Βοαλὲτ Φαντ. Παρὶ καὶ ὅ,τι νεώτατον. Μεγάλῃ συλλογῇ Μουσέλιν λαῖν, Βουάλ κοτον, πανικὰ διάφορα, Σινδονόπανα εἰς ὅλα τὰ φάρδη, Στρωματσόπανα, Κρετόνια, Τραπεζομάνδουλα, Πετσέται, Μπισμάδες κλπ.

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Τὸ Συνέδριον

τῶν γονέων τῶν μαθητῶν.

Εἰς τὸ Λυὸν ἐγένετο πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸ ἐτήσιον Συνέδριον τῶν γονέων τῶν μαθητῶν. Προήδρευεν ὁ ἰατρός Gaulois. Τὸ Συνέδριον τοῦτο, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, συνεζήτησε καὶ ἐψήφισε τὰ ἑξῆς: Τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Γενικοῦ Διαγωνισμοῦ (Concours Général) ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ συνδέσμου τῶν γονέων λαμβάνωσι μέρος εἰς τὰς ἐφορίας τῶν σχολῶν ὡς τὰς ἐφορίας τῶν σχολῶν. Ὅπως τὰ σχολικὰ βιβλία ἀλλάζουσι ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγότερον καὶ οἱ μαθηταὶ μὴ παραφορτώνονται ἀπὸ βιβλία, τῶν ὁποίων τὰ περισσότερα ἀχρηστὰ. Καὶ ὅπως εἰς τὰς ἐφορίας τῶν σχολῶν παρεδρεύη πάντοτε καὶ εἰς ἰατρός. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν φυσικὴν ἀγωγήν, τὸ Συνέδριον ἐψήφισεν, ὅπως ἐλαφρυνθῶσι τὰ διάφορα προγράμματα ἀπὸ τὸν φόρτον τῶν μαθημάτων καὶ δοθῆ οὕτω καιρὸς καὶ διὰ τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις. Ἐξ ὅλων αὐτῶν καὶ τῶν πολλῶν ἄλλων ἀποφάσεων, ποῦ ἔλαβον οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν, φαίνεται, ὅτι πολὺ ὀλίγον εἶναι καὶ αὐτοὶ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῶν. Τὸ Συνέδριον θὰ συνέλθῃ τὸ ἐπόμενον ἔτος εἰς Valence.

Τὰ ἐπτά θαύματα.

Τὰ ἐπτά θαύματα τῆς ἀρχαιότητος ἀνικατεστάθησαν δι’ ἐπτά νεωτέρων ταῦτα εἶναι: Ἡ Διὰ τοῦ Σουεξ ὑπὸ τοῦ Λεσσέψ, τὰ ἀεροπλάνα, ἐπινοηθέντα ἀπὸ τοὺς Moutillard, Ader καὶ Chanute, αἱ ἀντιτοξίαι ὑπὸ Παστέρ, τὸ ραδιον ὑπὸ τῆς κυρίας Curie καὶ τοῦ Becquerel, ὁ ἀσύρματος τηλεγράφος ὑπὸ τοῦ Branly καὶ τὸ τηλεφῶνον ὑπὸ τοῦ Ἐδισσον.

Πῶς χαιρετοῦν.

- Τὸ Παρίσι εἶναι ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον δὲν εἰμποροῦν νὰ μὴ ἐπισκεφθῆν οἱ βασιλεῖς τοῦ κόσμου. Εἰς τὰ Ἡλύσια, μεταξὺ τῶν ἄλλων, κάμνει ἐντύπωσιν καὶ ὁ τρόπος τοῦ χαιρετισμοῦ τοῦ καθ’ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν.
- Ὁ Μολαί Χαφίτ ἐχαιρέτησε τὸν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας:
 - Εἶθε ἡ πρωτὰ σου νὰ εἶναι ὡραία.
 - Ὁ Σάχης τῆς Περσίας:
 - Εἶθε ἡ σκιά σου νὰ μὴ σμικρυνθῆ ποτέ.
 - Ὁ Χεδίβης μὲ τὰς χεῖρας κατὰ μῆκος τοῦ σώματος:
 - Ἀναπνεύετε ὑγιᾶς;
 - Ὁ Γιάν-Σι-Καί μὲ τὰς χεῖρας κατὰ μῆκος τοῦ στήθους:
 - Τὸ στομάχι σας εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν;
 - Ὁ Κάιζερ:
 - Λειτουργεῖτε καλῶς;
 - Ἡ Βιλεμίνη:
 - Πῶς ταξιδεύετε;
 - Ὁ Ἄγγλος:
 - Τί κάμνετε;
 - Καὶ ὁ Τσάρος:
 - Εἴμεθα καλά;

Ἐν ὡραῖον ἔθιμον.

Τὴν Δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὸ χωρίον Ecaussines τοῦ Βελγίου δίδεται ἐν παρμύγιστον ἀγροτικὸν γεῦμα ἀπὸ τὰς δεσποινίδας τοῦ χωρίου πρὸς ὅλους τοὺς νέους - τοὺς ἀγάμους ἐννοεῖται - τῶν πέριξ. Ὁ σκοπὸς τοῦ δὲν εἶναι ἀπόκρυφος: Εἰς τὸ Ecaussines ὑπάρχουν πολλὰ εὐμορφα καὶ χαριτωμένα κορίτσια, ποῦ θεωροῦν ἀδίκημα νὰ μείνουν ἄγαμα. Ἐπειδὴ δὲ φρονοῦν, ὅτι μόνον μὲ τὰς γνωριμίας ἕνας νέος συγκατατίθεται νὰ νυμφευθῆ, δι’ αὐτὸ καὶ ὡργάνωσαν αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν.

Ἐφέτος τὴν ἑορτὴν δὲν ἠνύνησε καὶ πολὺ ὁ καιρὸς. Ἐν τούτοις διεξήχθη μὲ πολλὴν φαιδρῶ-

τητα. Τὰ τραῖνα ἔφερον εἰς τὸν σταθμὸν τοὺς νέους, ὅταν δὲ οὗτοι ἀπετέλεσαν μίαν μεγάλην ὄμδα, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς μουσικὴν, ἐφθασαν εἰς τὸ χωρίον. Ὁ σταθμὸς καὶ οἱ κεντρικοὶ δρόμοι ἦσαν ἀνθοστόλιστοι καὶ ἔφερον χαρακτηριστικὰς ἐπιγραφάς. Μία ἐξ αὐτῶν π. χ. ἔλεγε:

«Μὴ νομίζετε ὅτι πιπιλιζόντες τὸν δάκτυλον εἰμπορεῖτε νὰ εὕρετε γυναῖκα».

Ὁλος ἐκεῖνος ὁ ὄμιλος τῶν νέων ὑπὸ τὴν ὄδηγίαν τῶν δεσποινίδων φθάνει εἰς τὸ δημαρχεῖον, ὅπου καταγράφονται τὰ ὀνόματα, δίδονται εἰς τοὺς νέους τὰ προσκλητήρια τοῦ γεύματος μαζί μ’ ἐν κύπελλον ἐπ’ αὐτοῦ ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή:

«Ἄν θέλετε νὰ ζήσετε εὐτυχεῖς, νυμφευθῆτε».

Ἐπειτα πηγαίνουν εἰς τὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος, τὴν ὁποίαν ἡ ὀλομέλεια τῶν κοριτσιῶν τῆς Ecaussines ἐξέλεξε πρόεδρον τῆς ἑορτῆς, καὶ ἀφοῦ τὴν χαιρετήσουν, διευθύνονται ὅλοι μαζί εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν. Ἐκεῖ εἶναι ἐστρωμένη παρμυγέτης τράπεζα εἰς τὴν κορυφὴν αὐτῆς λαμβάνει θέσιν ἡ δεσποινὶς πρόεδρος, ἀριστερὰ ὅλοι οἱ νέοι καὶ δεξιὰ ὅλοι αἱ νεάνιδες. Εἰς τὰ καθίσματα τῶν ἀνδρῶν ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: «Εἰς σὲ ἔχω ἀφιερῶσει τὴν καρδιά μου». Καὶ εἰς τὰ καθίσματα τῶν κοριτσιῶν: «Θὰ σὲ κάμω εὐτυχῆ». Ἐπακολουθεῖ τὸ γεῦμα, πλούσιον, φαιδρὸν, διαχυτικόν. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἐκφωνεῖ λόγον ἡ δεσποινὶς πρόεδρος, κατάλληλον πάντοτε πρὸς τὴν περίστασιν καὶ ἀποτελοῦντα μίαν θερμὴν συνηγορίαν τοῦ γάμου. Ἐφέτος ἡ πρόεδρος τῆς ἑορτῆς εἶπε μεταξὺ ἄλλων:

— Εἶμαι τῆς γνώμης, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει τὸ βιβλίον τοῦ Περωμένου, ὅτι ὁ ἀγνωστος θὰ μεταβῆ μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν ἄγνωστον, καὶ παρὰ τὰ ἐμπόδια, τὴν διαφορὰν τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως, θὰ συναντηθῶσι διὰ τὴν ἀπαιτεσίαν τοῦ ἀρμονικοῦ ζευγαρίου. Ἄλλως τε, δὲν θὰ σὰς ἐκπλήξω, κύριοι, ἂν σὰς εἶπω, ὅτι ὅλοι αἱ σκέψεις μας καὶ ὅλοι αἱ προσπάθειαι μας τείνουσι πρὸς τὸν γάμον, ὅστις μᾶς φαίνεται περιβεβλημένος μὲ φωτιστέφανον. Θὰ εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς, ἂν θὰ δυνηθῶμεν νὰ στηριχθῶμεν εἰς τὸν βραχίονα συζύγου, τὸν ὁποῖον θὰ ἀγαπῶμεν δι’ ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς μας καὶ εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐπιδαμύσωμεν τοὺς καλλιτέρους θησαυροὺς τοῦ ἔρωτος.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐκάστη δεσποινὶς θὰ λάβῃ καὶ ἓνα νέον διὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὰ ἀξιοθέατα τῆς πατρίδος, μεθ’ ὃ ἡ ἑορτὴ τελειώνει.

— Καὶ τίποτελέσματα; θὰ ἐρωτήσετε.

Πέρυσιν τὸ γεῦμα αὐτὸ ἐπηκολούθησαν 13 γάμοι, τὸ 1912 ἐνυμφεύθησαν 21, καὶ τὸ προηγούμενον

ἔτος 18. Ἰδωμεν ἐφέτος πόσαι ἀνδρικοὶ καρδίας ἐτρώθησαν ἀπὸ τὰ θέλητρα τῶν νεαρῶν κατοικῶν τῆς Ecaussines.

Μικραὶ οἰκονομίαι.

Ἐν χαρακτηριστικὸν τῶν Ἀμερικανῶν ἑκατομμυριοῦχων εἶναι νὰ ἐξοδεύουν χωρὶς νὰ λογαριάζουσι τὰ μεγαλεῖτερα ποσά, ἐνῶ λογαριάζουσι χωρὶς νὰ ἐξοδεύουν προκειμένου περὶ μικρῶν ποσῶν.

Ὁ Βελμόν, ἑκατομμυριοῦχος Ἀμερικανός, μαζεύει ὅλας τὰς καρφίτσας ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ φροντίζει νὰ κρατῆ ὅλα τὰ λευκὰ χαρτιά τῶν ἐπιστολῶν ποῦ λαμβάνει. Εἰς αὐτὰ γράφει τὴν ἀτομικὴν του ἀλληλογραφίαν.

Λέγουσι ἀκόμη διὰ τὸν Ρόκφελερ, ὅτι λυπεῖται νὰ δώσῃ ἐν πουργοπιᾷ εἰς τὸ γκαρσὸν τοῦ ξενοδοχείου, πρὶν τὴ ζυγίσῃ ἐπὶ πολὺ τὸ νόμισμα εἰς τὰ χεῖρα του, διστάζων νὰ τὸ δώσῃ. Μίαν φορὰν ἐν γκαρσόνι, τὸ ὅποιον δὲν τὸν ἐγνώριζε, λέγεται, ὅτι τοῦ εἶπε:

— Φύλαξέ το, κύριε, φαίνεται, ὅτι ἔχετε ἀνάγκην περισσότερὰν ἀπὸ ἐμὲ

Μικρὰ ἀλληλογραφία.

Ὁ ἀνεψιὸς εἰς τὸν θεῖον:

«Ἀγαπητέ μου θεῖε, ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην πέντε λιρῶν. Σοὶ ἀποστέλλω τὴν παροῦσαν μὲ τὸν ἐπιδότην, ὁ ὅποιος θὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησίν σου. Δὲν ξέρεις πόσον κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπὴν, διότι ἀναγκάζομαι νὰ σοῦ ζητήσω χρήματα. Ἀυτῆ σου με».

Καὶ ὡς ὑστερόγραφον:

«Ἡ ἐντροπὴ μου ἐνίκησεν. Ἐτρέξα νὰ εὕρω τὸν μικρὸν ποῦ σοῦ ἔφερε τὴν ἐπιστολήν διὰ νὰ τοῦ τὴν πάρω ὀπίσω, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπρόφθασα. Εἶθε νὰ μὴ λάβῃς τὴν ἐπιστολήν μου αὐτήν».

Καὶ ὁ θεῖος πρὸς τὸν ἀνεψιόν:

«Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, παρηγορήσου καὶ μὴ κοκκινίζῃς ἀπὸ ἐντροπὴν Ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν παράκλησίν σου. Δὲν ἔλαβα τὸ γράμμα σου».

Μισητὸν πρόσωπον.

Δύο περιπατοῦν εἰς τὸν Μεγάλον Δρόμον. Ἐξαφνα λέγει ὁ ἕνας:

— Πάμε, καὶ μένε, ἀπὸ τὸ ἄλλο πεζοδρόμιον γὰ νὰ μὴ συναντηθῶμεν μ’ ἓνα πρόσωπον ποῦ δὲν ὑποφέρω νὰ τὸ βλέπω.

— Καὶ γιὰτὶ αὐτό;

— Τῆς πρὸ ἄλλες τοῦ ἐξήγησα δανεικὰ δέκα λίρας.

— Καὶ δὲν σοῦ τὰς ἔδωκε;

— Τοῦναντίον μάλιστα, μού τὰς ἐδάνασε πολὺ προθύμως.

**ΠΕΡΣΟ-ΘΩΜΑΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Σ. ΑΤΥΧΙΔΟΥ ΚΑΙ Θ. Π. ΒΑΧΡΑΤΟΓΛΟΥ**

Δρομολόγιον ταχείας ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως - Βατούμ καὶ τανάπαυιν ἀπὸ τῆς 3 Φεβρουαρίου 1914 μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως.

ΑΝΟΔΟΣ

Κωνσταντινούπολις, ἀναχώρησις ἐκ τῶν Προκουμαίων Πόλεως Τετάρτην ἑσπέρας.

Ἄμισός, ἀφίξις καὶ ἀναχώρ. Παρασκευὴν

Κερασσοῦς, » » Σάββατον

Τραπεζοῦς, » » Κυριακὴν

Βατούμ, ἀφίξις — Δευτέραν

ΚΑΘΟΔΟΣ

Βατούμ, ἀναχώρησις ἐκ τῶν Προκουμαίων Τρίτην ἑσπέρας.

Τραπεζοῦς, ἀφίξις καὶ ἀναχώρ. Τετάρτην

Κερασσοῦς, » » Πέμπτην

Ἄμισός, » » Παρασκευὴν

Ἰνέπολις, » » Σάββατον

Κων/πολις, ἀφίξις — Κυριακὴν

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸ Πρακτορεῖον: ἐν Γαλατῶ, ὁδὸς Χαλλί-πασᾶ, ἀριθμ. 12, καὶ ἐν Πόλει, Βαλιδὲ-χάν, ἀριθμ. 3.

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΚΑΙ ΚΑΛΑ... ΓΑΜΒΡΟΣΙ!

Θά νομίζετε ίσως οι περισσότεροι, ότι πρόκειται περί νέας τινός γνώμης, σχετικής προς το τόσο φλογερών ζήτημα της αγαμίας των νέων και των δεσποινίδων, ουδόλως δέ άπίθανον και μερικοί έξ ύμων να φαντασθήτε, ότι θά σάς αναφέρω περι σχετικής τινος εφαρμογής, την οποίαν ήθέλησα να κάμω κατόπιν των ώραιωτάτων περι γάμου δημοσιευμάτων, τά όποια πρό τινων άκόμη έβδομάδων έφιλοξενήθησαν εις τας σελίδας του άγαπητού μας ‘Απ’ Όλα». Και όμως ούτε οι μέν, ούτε εί δε έπροφητεύσατε, καθότι απλουστάτα θά σάς αναφέρω γεγονός, τό όπιον, έκτός των άλλων θλιβερών συνεπειών, ως έπέφερον επί των καλών ιδεών, τάς όποιάς τελευταίως ελχα σχηματίσει περί γάμου, με κάμνει να ανατριχιάζω και εις κάθε άκουσμα της λέξεως «γαμβρός».

Έπέστρεψα από τό νοσοκομείον και εκαθήμην μαζί με μερικούς συναδέλφους, φοιτητάς της Ιατρικής, εις τι καφενείον του Χαϊδάρ-πασά, αναμένων τό άτμόπλοιον της γραμμής. Είχονεν έξαντλήσει όλας τας επικαίρους συζητήσεις, όποτε, ένψ ήτοιμαζόμην να παραγγείλω και δεύτερον καφέ, παρετήρησα κάποιον άπέναντί μου καθήμενον κύριον, έξηκοντούτην ίσως, να με βλέπη με όχι και πολύ ευχάριστον βλέμμα, ένψ συγχώως εκίνει με εκφρασιν εκδικήσεως την κεφαλήν του. Κατ’ αρχάς δεν ήθέλησα να προσέξω εις τό πράγμα αυτό, άποδώσας όλα αυτά εις κάποιαν νευρικήν πάθησιν. Όταν όμως ειδα, ότι τό βλέμμα εκείνο έξηκολούθει να λαμβάνη όλονέν άγριωτέραν στάσιν, ήναγκάσθην να προσκαλέσω τον ύπηρέτην του καφενείου και να ζητήσω παρ’ αυτού σχετικώς πληροφορίας· δυστυχώς όμως ουδεμίαν τοιαύτην ήδυνήθην να λάβω. Την στιγμήν ακριβώς εκείνην ήκούσθη και τό σφύριγμα του άναχωρούντος άτμοπλοίου· άπεχαιρέτησα τους άγαπητούς μου συναδέλφους και άνεχώρησα, πάντοτε με ύποψίαν, σπεύδων να φθάσω εις την άποβάθραν. Δεν ειχον όμως άκόμη πολύ προχωρήσει, όποτε ήκουσα επαναλαμβανομένην όπισθεν μου την φωνήν: «κύριε...!» Είτε από φόβον ειτε και από βίαν δεν ήθέλησα να προσέξω εις αυτήν, ή επίμονος όμως επανάληψίς της με ήνάγκασε να στραφώ, όποτε... εφρέθην ακριβώς παρ’ του περιέργου αυτού κυρίου. Δεν ήδυνήθην δε άκόμη να συνέλθω από την πρωτοφανή μου αυτήν ταραχήν, όποτε δλόκληρος έξάφραμος με τας επαναλαμβανόμενας φράσεις: «πρόστυχε! ποῦ γέλασες την κόρην μου! δεν θά σε άφίσω!» ήρχισε να ψάλλεται εκ μέρους του δυστυχούς αυτού γέροντος έν μέση όδῶ. Δεν έλειψαν βεβαίως εις την στιγμήν ταύτην ούτε οι περιεργοί, ούτε και οι περιεργοί, και οὔτω μετ’ όλίγας στιγμάς εφρέθην περιωρισμένος... «δ δραπέτης γαμβρός!»

‘Ηθέλησα τότε, με όλην την ευγένειαν, με όλην την δικηγορικήν τέχνην να δώσω εις τον κύριον αυτόν να έννοήσῃ, ότι έγινε παρεξήγησις και όμως τό άποτέλεσμα ύπήρξε μηδέν, καθότι, δεν ξεύρω και εγώ πώς, μετ’ όλίγα λεπτά εφρέθην παρ’ της κατοικίας του άπροσοκλήτου πενθερού μου και έδῶ ήθέλησα να διαμαστυρωθῶ κατά της άδίκου αυτής παρεξήγησεως· δεν επρόφθασα όμως να τελειώσω, καθότι πενθερά και νύμφη ως πειναλέοι λύκοι επέπεσαν επί του τραχήλου του άπολωλότος γαμβρού, ό όποίος επέρρωτο να γίνη άθῶον θύμα, ως όμοιάζων υπερβολικά προς τον άλλήθῃ τοιοῦτον.

Και όμως άκόμη ήλπιζον, αναμένων να καθυσχάσουν όλοι αυτοί, οι άδίκως άνησυχήσαντες, όποτε και θά έδιδον τάς προσηκούσας έξηγήσεις. Με ώδήγησαν εις τό άριστοκρατικό τους σαλονάκι και με άφισαν εκει μόνον με την προσωρινήν πενθεράν μου και την όχι και ευκαταφρόνητον νύμφην μου. Δεν ήθέλησα καθόλου να έξηγηθῶ με αυτές, φοβούμενος νέας επιθέσεις· έξήταξα μόνον κρυφά τά μέρη, από τά όποια ήτο δυνατόν να γίνη κάποια δραπέτευσίς. Ένψ όμως κατέστρωον τά προς τούτο σχέδια, βλέπω να εισέρχεται εις τό σαλόνι ό πενθερός με συνοδείαν μερικῶν, ως φαίνεται, όπως πρέπει γειτόνων· όπισθεν δε όλων αυτών και κάποιο μαῦρον φάντασμα... τον παπάν.

Φαντάζεσθε βεβαίως τό κατακόρυφον της άπελπιστικής μου θέσεως· έσκεπτόμην πλέον, ότι ήγγικεν ή ώρα της άπροσοκλήτου καταδίκης μου· ήθέλησα να έξηγηθῶ, άπηλπισμένος πλέον, και εις τον σεβάσμιον πατέρα, αλλά φωνή έν έρήμῳ... όποτε, προσποιούμενος ότι θά άφίσω τό φέσι μου επάνω στον καναπέ, πηδῶ από τό παράθυρον και... ξυπνώ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ Ν. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ
φοιτητής της Ιατρικής Σχολής
Χαϊδάρ-πασά.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Τό έριούχον ύφασμα (τσόχα) και οι λιπτροί λαϊμοδέται καθαρίζονται έντελώς με ύδωρ περιέχον άμμωνίαν. Δι’ αυτού τρίβομεν καλώς τά άκάθαρτα μέρη και διά μαχαίριου όποξέομεν αυτά, όπως άφαιρέσωμεν την άκαθαρσίαν. Έπαναλαμβάνομεν τούτο μέχρις ότου καθαρισθῇ έντελώς και κατόπιν άποπλύνομεν με καθαρόν ύδωρ. Όταν δε τό ύφασμα στεγνώσῃ, τό βουρτσίζομεν.

Όταν φόρεμά τι εκ κασμιρίου ρυπαίνεται ως εκ της πολλής χρήσεως, διαλύομεν έντός ψυχρού ύδατος επί δλόκληρον ήμέραν 250 γραμμάρια περίπου bois de Panama. Αφού δε τό περάσωμεν, προσθέτομεν ύδωρ θερμόν άρκιτόν, ώστε να καλυφθῇ τό ύφασμα έντελώς. Όταν δε τό φόρεμα πλυθῇ καλώς και άποπλυθῇ, τό στεγνόνομεν χωρίς να τό συστρέψωμεν και τό σιδερόνομεν ύγρόν άκόμη από την εναντίαν όψιν (άναπέδη).

Κα Ε. Μ.

Δ’ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ
του ‘Απ’ Όλα

ΔΥΟ ΒΡΑΒΕΙΑ: 500 ΦΡΑΓΚΑ
ΧΟΡΗΓΙΑ:

ΔΥΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΤΟΥ ΘΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

Έρωτήσεις του Διαγωνίσματος:

Διά τους άνδρας.

— ‘Οποια μεταρρυθμίσεις επιβάλλονται εις τον οργανισμόν και τά προγράμματα των Αρρεναγωγείων της κατωτέρας και μέσης εκπαιδεύσεως, όπως ταῦτα δυνηθῶσι ν’ ανταποκριθῶσιν εις τας ανάγκας και τας απαιτήσεις του Έθνους, ταῦτοχρόνως δε κατορθωθῇ ή από των προπαγανδικῶν σχολῶν άπόσπασις των όμογενῶν νέων;

Διά τας γυναίκας:

— ‘Οποια μεταρρυθμίσεις επιβάλλονται εις τον οργανισμόν και τά προγράμματα των Παρθεναγωγείων μας, όπως ταῦτα δυνηθῶσι ν’ ανταποκριθῶσιν εις τας σημερινάς ανάγκας και τας απαιτήσεις του Έθνους, ταῦτοχρόνως δε κατορθωθῇ ή από των προπαγανδικῶν Σχολῶν άπόσπασις των όμογενῶν νεανίδων;

ΟΡΟΙ:

α) Αί άπαντήσεις δεν πρέπει να υπερβαίνωσι τας εικοσι σελίδας επιστολικῶ χάρτου.

β) Δέον να στέλλωνται εις την Διεύθυνσιν του «‘Απ’ Όλα» ταχυδρομικῶς μεν επί συστάσει, αν δε κατατίθενται δι’ επιδότου, επί άποδείξει.

γ) Οι φίκελλοι οι περιέχοντες άπαντήσεις, πρέπει έξωθεν να φέρωσι την πρόσθετον σημείωσιν: **Διά τό Δ’ Κοινωνικῶν Διαγώνισμα του ‘Απ’ Όλα** και επί πλέον τό ερώτημα, εις δ’ αντιστοιχοῦσιν. Όστε, αν τό αυτό πρόσωπον θελήσῃ ν’ άπαντήσῃ και εις τας δύο ερωτήσεις, όφείλει ν’ αποστείλῃ τά έργα του χωριστά εις δύο φακέλλους.

δ) Τά έργα θά ύπογράφωνται μόνον δια ψευδωνύμου. Έντός όμως του μεγάλου φακέλλου να προστεθῇ μικρός φακέλλος, ό όποίος έξωθεν να φέρῃ τό ψευδώνυμον του έργου, έξωθεν δε να περικλείῃ τό όνομα και την διεύθυνσιν του διαγωνιζόμενου.

ε) Έκ των μικρῶν φακέλλων θ’ ανοιχθῶσι μόνον οι των βραβευόμενων.

στ) Θα βραβευθῶσι δύο έργα, έν δι’ εκάστην ερώτησιν· εις τους συγγραφείς των θά δοθῇ γέρας ανά 250 φράγκα.

ζ) Η πρώτη δημοσίευσίς των βραβευθέντων έργων άνήκει δικαιοματικῶς εις την Έπιθεώρησιν «‘Απ’ Όλα». Η δημοσίευσίς των επαινεθέντων έργων είναι προαιρετική, του «‘Απ’ Όλα» πάντοτε δικαιουμένου πρώτου να δημοσιεύσῃ ταῦτα. Τά χειρόγραφα δεν θά επιστραφῶσιν.

η) Απαντήσεις γίνονται δεκταί μέχρι και της 1’ Οκτωβρίου 1914. Αί εκπροθέσμως ύποβαλλόμεναί είναι άπαράδεκτοι.

θ) Εις τό φύλλον του «‘Απ’ Όλα», τό όπιον θά εκδοθῇ μετὰ την 1’ Οκτωβρίου, θά δημοσιευθῶσι τά όνόματα των μελῶν και των δύο Έλληνοδίκων Έπιτροπῶν.

ΠΡΟΣΟΧΗ
ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΕΦΘΑΣΑΝ
ΕΑΡ
Προτιμάτε τὰ Καταστήματά μας.
Θά ένδύεσθε πάντοτε καλλίτερα
ΕΙΣ ΤΟΥ ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

— Τί; Έχεις πεθερά και ήλθες να 'ξομολογηθής; μα εσύ είσαι μεγαλομα-
 τυρας, παιδί μου! Μεγάλη ή χάρις σου...
 (Βραβευθέν εις τούς εβδομαδιαίους Διαγωνισμούς του «Απ' Όλα».)

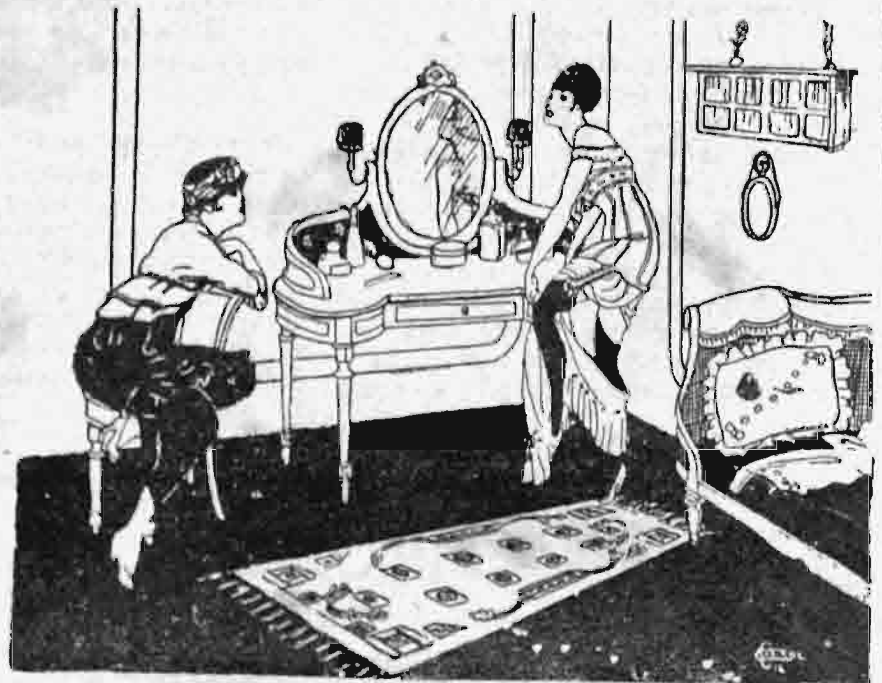
ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

— Κύνταξ, [άκαρτε, ως και] τ'α δένδρα έκαμον καινούρια φοροσιά...
 — Ναι, αγόπη μου, μα δεν πληρώνουνε στην ράφτρα...

— Και είχες σπουδαίον λόγον να πυροβολήσῃς κατά του συζύγου σου;
 — Σπουδαιότατον! 'Ηγήθη να μου αγοράση ένα καινούριο καπέλλο!

— Τί βλέπω; 'γδύνεσαι δια να κοιμηθής;
 — 'Όχι, καλέ, για να 'βγώ εις τόν κήπον.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

έν τη οδῳ Βοεβόδου, όπου άλλοτε ήτο ή Τρίπεζα 'Αθηνών.

Υπό: 'Αριστοβούλου, 'Αναστασιάδου και Σας. — 'Υπεύθυνος: 'Αριστόβουλος Δ. Χρησιδης

ΔΕΛΤΙΟΝ
 τῶν 'Εβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν
 τοῦ «ΑΠ' ΟΛΑ»
 'Αριθμ. 23